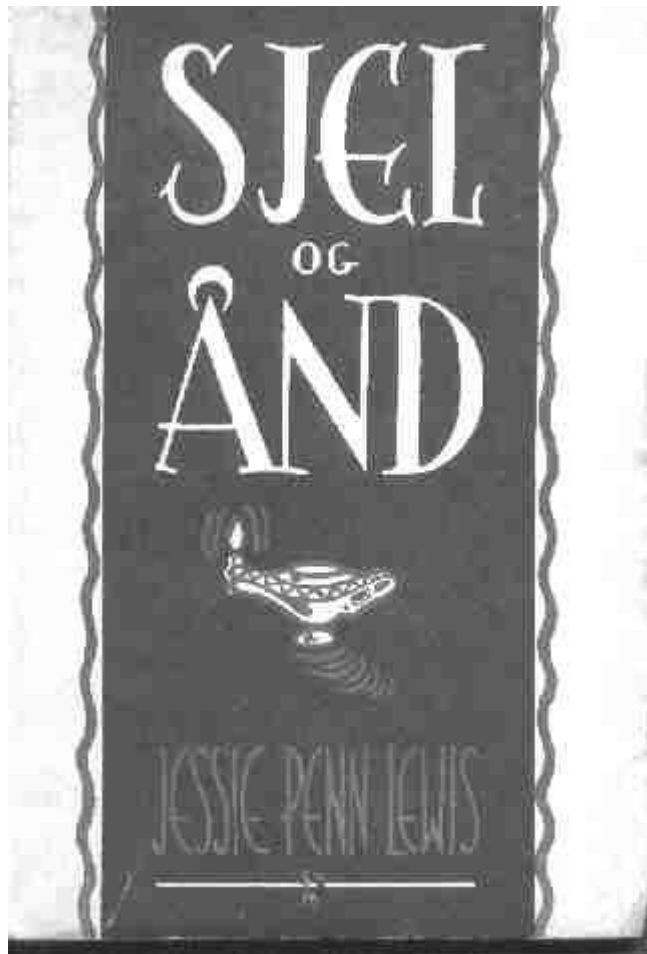

Internettsiden
"De Gamle Stier"

JESSIE PENN LEWIS

SJÆL OG ÅND

ET LYSSTREIF OVER

BIBELENS LÆRE OM DEN HØYESTE VEI

TIL ÅNDELIG MODENHET

en Herrens lampe;
den ransaker alle lønnkammerne i hans

20,27.

Menneskets ånd er

indre. Ordspr.

UTGITT AV LYDER ENGH

OSLO 1945

Forord.

Bibelens f ø r s t e bok viser oss Elohim (flertall), himmelens og jordens skaper, lysets Gud, englehærenes Gud, den treenige Fader, Sønn og Hellig-Ånd.

Han skaper mennesket i sitt bilde, trefoldig: ånd, sjel og legeme. Tre ganger brukes grunnordet b a r a for å skape,
1. Mos. 1,27.

Bibelens s i s t e bok viser oss den annen treenighet, Dragen, dyret og den falske profet - mørkets åndsmakter, «paddeåndene», som samler seg til den siste krig - Harmageddon - «verdens herrer i dette mørke».

Han kan ikke skape, men o m s k a p e r : Falske apostler til apostler for Kristus, og seg selv til en lysets engel, og sine tjenere til rettferdighets tjenere. Disse forkynner «en annen Jesus», «en annen ånd», «et annet evangelium», som verden gjerne vil tåle.

Efeserbrevet 6,10 - 18 varslar den troende om en krigserklæring fra Satan, om «listige angrep», og om organiserte, åndelige makters krigshærer: «Makter», «myndigheter», «verdens herrer», «ondskapens åndehær i himmelrommet», og om at vi må r u s t e oss til denne kamp. Rustningen er også beskrevet der.

Åpenbaringen omtaler denne siste offensiv: «Ve jorden og havet, for djevelen er faret ned til eder i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid.» 12,12. Mange troende mener at vi lever i denne tid nå.

Det store amerikanske verk «The Educator», sa allerede i midten av forrige århundre at denne offensiv ville resultere i «en ny sosial orden, som blir til ved opprør, ulykker og sykdommer av forskjellig art».

Et blikk utover verden i dag vil vise den våkne kristne om «The Educator»s ord er sanne eller ikke.

Den våkne kristne vil lett se at denne siste og fortvilte offensiv er begynt. Han vil også vite at tiden er inne for den av apostelen forkynte mot-offensiv. I den foreliggende bok har menighetens ledere i kampen for Kristus den ideelle lærebok i strategi, generalstabsplanen, framfor noen jeg tidligere har hatt anledning til å se

I desennier har Englands store tenkere, som Pember, Panton, Schofield fortsatt antikkens stores arbeid med å utdype begrepene sjel og ånd. Mrs. Penn Lewis' verk, støttet på egne og

kristne venners åndelige erfaringer, med sitt viktige tillegg, har vært meg en uvurdelig og lærerik innledning til hennes standardverk «War on the Saints».

Fremfor noe er dette et verk som vil være ufattelig og «dårskap» for «det naturlige menneske». Det er korsets alt-beseirende våpen som her rekkes den kristne i «vredens siste tid», hvor «fyrstene rådslår mot Herren og hans salvede». La eder advare, I dommere på jorden!

Denne bok er en slik advarsel nå; et mobiliserings- og krigsrop for den tid da Mikal, «den store fyrste, som verner om ditt folks barn», skal stå fram. Så «frykt ikke, du lille hop»! De som er med oss er flere enn de som er imot oss. Og han har lovt **l i v e t s k r o n e** til den som er tro inntil enden.

Et åndens vær som aldri før går over jorden, et pinseåndens vær sammen med midnattsropet: Brudgommen kommer! Men samtidig virker ondskapens åndehær mektig blant folkene. - Salmesangen i seansenes mørke er deres seiersfanfarer. - Striden føres i kirker og bedehus; og her må åndene prøves, 1. Joh. 4. Her må forskjellen mellom sjel og ånd avgjøres. Vekkelsens tid er faremomentet i dag.

Måtte denne bok få gjøre sin velsignede gjerning i våre menigheter og på våre misjonsmarker i dag.

Albert Hiorth.

INNHold:

[Sjel og ånd.](#)

[Den kjødelige kristne.](#)

[Det sjelelige menneske.](#)

[Skilnaden mellom sjel og ånd.](#)

[Det åndelige menneske.](#)

TILLEGG:

[Vår tids usynlige kamp.](#)

Sjelskrefter mot åndskrefter

Sjel og ånd.

«Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd.» Hebr. 4,12.

De kristnes uvitenhet om forskjellen mellom sjel og ånd er meget alminnelig. Den er også en av årsakene til at så mange oppriktige og gudhengivne troende ikke oppnår det åndelige livs fulle modenhet. G. H. Pember peker på at denne uvitenhet må føres tilbake til den alminnelig brukte talemåte: «sjel og legeme», som ikke stemmer med Bibelens framstilling. Han sier at skjønt hovedordene «ånd» og «sjel» eksisterer, mangler det allikevel et adjektiv som utledes fra ordet «sjel». Denne mangel har bevirket at menneskets tresidige eller tredelte natur nesten ikke kommer til syne i våre bibeloversettelser. Det greske ord som betegner sjelens egenskaper, er gjengitt enten med «naturlig», «jordisk» eller «kjødelig». Sml. 1. Kor. 2,14. Jak. 3,15. Jud. 19.

Enhver som behersker det greske språk, kjenner selvfølgelig grunntekstens forskjellige benevnelser: for ånd *p n e u m a*, for sjel *p s y k e*, for kjød *s a r x*. Men de fleste mennesker kjenner ikke den egentlige betydning av disse ordene, og det har ført til at bare de færreste kan skjelve mellom ting som nettopp kan være meget forskjellige fra hverandre. Allikevel er det så at kjennskapet til disse forskjelligheter bidrar vesentlig til den indre vekst. Nødvendigheten av en slik erkjennelse begynner i våre dager å gjøre seg gjeldende også utenfor akademiske kretser.

Den falne erkeengel med sin overnaturlige visdom er nøye kjent med det menneskelige vesen. Som «lysets engel» anvender han i dag all sin åndelige overlegenhet på å etterligne den Hellige Ånds gjerning og, i sjelens rike, å framkalle så skuffende etterligninger av Åndens rene liv at de mest oppriktige kristne kan bli bedratt.

Det er derfor blitt meget nødvendig å gjøre Bibelens sannheter om forskjellen mellom sjel og ånd tilgjengelig for enhver, også for den yngste troende.

Denne bokens forfatterinne henvender seg ikke til dem som er i stand til å gå direkte til det greske språk i Det nye Testamente og granske selv. Men hun ønsker å hjelpe dem som behøver hjelp og som alvorlig søker å gripe sannheten, og som ber Gud opplyse dem ved sin Ånd og gi dem åndelig forståelse av de åndelige ting, det Skriften framstiller som en nødvendighet for deres liv og gudsfrykt.

Måtte derfor leseren stanse her, og i troen gripe løftet i Joh. 14,26: «Den Hellige Ånd skal lære eder alle ting,» og Joh. 16,13: «Han skal veilede eder til hele sannheten» . . . i tillit til at sannhetens Ånd vil utøve sin virksomhet i det lærevillige Guds barn. Den Hellige Ånd kan ad e r f a r i n g e n s vei lære enhver troende forskjellen mellom sjel og ånd, selv om denne troende kanskje aldri fatter forskjellen i n t e l l e k t u e l t. Og omvendt kan den språkkyndige klart definere forskjellen slik som den greske tekst uttrykker den, og dog ikke virkelig vite hva forskjellen betyr; det vil si: han kan fatte ordenes sannhet med forstanden uten å oppleve dem i ånden. Og da er hans viten bare en død bokstav.

En kristen i hvis hjerte den Hellige Ånd har «skilt (kløvet) sjel og ånd», kan bedre forstå og riktigere utlegge livets ord enn den lærde som ikke undervises av Guds Ånd. For det er skjult

åndelige sannheter i Skriftens ord, som det naturlige (sjelelige) menneske ikke fatter, 1. Kor. 2,14. De kjennes kun ved Åndens åpenbaring.

Først må vi nå se å finne det manglende adjektiv. G. H. Pember sier at ordet «psykisk» er blitt foreslått i det alminnelige språkbruk, men ordet er for fremmed til at det kan anbefales. Pember selv oversetter derimot f. eks. stedet i Jak. 3,15 «sjelelig», og ved det uttrykker han meningen helt nøyaktig. Også Stockmayer bruker uttrykket «sjelelig» for å betegne de ting som henger sammen med sjelen og dens liv. Således oversetter han 1. Kor. 2,14 med «det sjelelige menneske». «Åndelig» er adjektivet til ånd, og «sjelelig» er adjektivet til sjel. Slik kan man tale om åndelige, sjelelige og kjødelige kristne og bli forstått. På denne måten vil vi også her i boken benytte uttrykkene.

Hva forskjellen mellom sjel og ånd angår, viser Gall at den finnes i ethvert klassisk språk. I Det nye Testamente er det to steder hvor denne forskjell kommer særlig tydelig fram. Hebr. 4,12 taler om å kløve sjel og ånd, og 1. Tess. 5,23 om å bevare ånd, sjel og legeme. Disse to steder er tilstrekkelige til å vise oss at mennesket ikke bare består av sjel og ånd, men av en tredelt natur.

Sjelen og dens funksjoner.

Det neste punkt vi må betrakte er: Hva er sjelen i motsetning til ånden, og hva er dens funksjoner? Her kan noen uttalelser fra andre skrifter hjelpe oss, før vi vender oss til Bibelen, for å finne ut hva apostelen mener med forskjellen mellom sjel og ånd. Derved vil vi bedre kunne forstå hvordan ånd, sjel og legeme kan bli helliget helt igjennom og bevart fullkomne i Herrens tilkommelse.

Tertullian, en av kirkefedrene, som skrev i den første kristne tid, kaller kjødet eller det psykiske vesen: «sjelens legeme», og sjelen: «åndens kar». Sjelen står mellom legemet og ånden, fordi en direkte forbindelse mellom ånd og kjød er umulig. Omgangen mellom disse to kan bare finne sted gjennom et mellomledd, sjelen.

Dr. Andrew Murray skriver: «Sjelen er bindeleddet mellom ånd og legeme og stedet hvor disse to møtes. Mennesket, den levende sjel (1. Mos. 2,7), står gjennom sitt legeme i forbindelse med den synlige verden, og gjennom ånden i forbindelse med den åndelige verden. »

Pember forklarer tydeligere de tre begrepers natur på følgende måte: «Legemet er sansbevisstheten, sjelen er selv-bevisstheten, og ånden er Gud-bevisstheten. Legemet gir oss bruken av de fem sanser, sjelen i egenskap av fornuft og følelse lar oss kjenne hva disse sanser meddeler oss, mens ånden, som er direkte fra Gud, alene kan sette oss i stand til å gripe og tilbe ham.»

Murray samstemmer med Pember når han sier at de gaver som ble skjenket mennesket da det ble til en levende sjel, var selv-bevissthet og selv-bestemmelse eller sinn og vilje, og at disse bare skulle være kar, som åndens liv skulle opptas i. «Ånden er setet for vår Gud-bevissthet. Det er i ånden Gud bor. I sjelen bor jeget (som tenker, føler og vil), og i legemet har sansene sin bolig. »

Med hensyn til menneskets skapelse og dannelsen av dets tredelte vesen, skriver Pember videre: «Gud dannet først det livløse legeme og blåste da livets ånd i det. På hebraisk står

ordet «liv» i flertall, og dette forteller oss den kjensgjerning at Guds ånde framkalte et tofoldig liv, ett naturlig (sansenes legemlige liv) og ett åndelig . . . » I en anmerkning tilføyer forfatteren: «Bruken av flertall kunne bety at Guds ånde skapte ånden og på samme tid, ved sin virkning på legemet, frambrakte sjelen.»

Mange lærde, troende forfattere anser med rette sjelen for å være setet for personligheten (vilje og fornuft), et selvbevisst vesen som står mellom ånden og legemet. Ånden er åpen for den åndelige verden, mens legemet er åpent for den synlige verden. Det er sjelen som kan velge hvilken av de to verdener som skal beherske hele legemet.

Den av Gud innblåste ånd behersket Adams sjel, da han vandret i Edens have, og opplyste gjennom den hans legeme som var dannet av støv, så han var i stand til å oppfylle hensikten med sin skapelse.

Menneskets fall.

Men da fallet kom, mistet mennesket dette åndens herredømme. Slangen rettet ikke sitt forslag til det materielle legeme, for det stod dengang helt under åndens herredømme. Men den henvendte seg til menneskets fornuft og forståelse, ved å framkalle det tilsynelatende berettigede ønske om å gå fram i erkjennelse, trenge inn i den usynlige verdens ting - bli likesom Gud til å kjenne og forstå. Fristelsen bestod i å erverve seg kunnskapen, den kunnskap som Gud sannsynligvis ville gi i sin tid, men som mennesket nå grep før tiden, uavhengig av Gud.

Paulus' ord i 1. Kor. 1,18-19 er betydningsfulle i denne forbindelse. Her heter det nemlig at ordet om korset er den Guds kraft hvormed Gud vil gjøre til intet de vises visdom. Etersom synden kom til mennesket gjennom forstandens dør, ligger redningen i et kors, som tilintetgjør den falne «visdom» ved antagelsen av korsets budskap. Forkynnelsen om korset er en dårskap for denne verdens vise. Gud har således gitt et legemiddel som strekker seg til selve roten av fallets årsak. Derfor skriver Paulus: «Om noen iblant eder tykkes seg å være vis i denne verden, han bli en dåre, forat han kan bli vis.» 1. Kor. 3,18-19.

Eva falt dessuten for den samme fristelse som Lucifer: «Jeg vil gjøre meg lik den Høyeste» Es. 14,13-14. Fristeren visste hva han kunne lokke kvinnen med, nemlig ved å inngi henne tanken på å oppnå mer enn det Gud hadde gitt mennesket. Eva var begrenset av et legeme laget av støv. Hennes sjel derimot forstod å vurdere kunnskap, framskritt og utvikling.

Den fulle dybde av fallet kan vi først se etter års forløp. Beretningen om menneskeslektens tilstand før syndfloden viser at nedgangen skjedde med kjempeskritt. Den kunnskap som i Eden hadde ført til erkjennelsen av godt og ondt, fikk til sist brakt mennesket til å synke ned i fullstendig slaveri av kjødet, så at den del av mennesket som det hadde felles med dyrene, fikk overhånd.

Da var det at Gud så ned på den falne slekt og sa: «Min Ånd skal ikke dømme blant menneskene til evig tid; for sin villfarelses skyld er det kjød» 1. Mos. 6,3. På den måten skjedde det at døden ikke bare gjennomtrengte den menneskelige slekt, men at ethvert menneskelig vesen, av jorden jordisk, beherskes av kjødet i stedet for av ånden. Og sjelen - jeget, personligheten (Luk. 9,23) er blitt en slave av kjødet og av det naturlige liv, i stedet for å være en åndens tjener, som Gud hadde bestemt den til. -

Det ugjenfødte menneskes tilstand er derfor i dag følgende:

I. Menneskets ånd er skilt fra Gud og fremmed for hans liv (Ef. 4,18), og uten Gud skilt fra Kristus (Ef. 2,12), ute av stand til å ha samfunn med ham.

II. Sjelen, det vil si fornuft, sinn, vilje, selv-bevissthet, kan herske over legemet, eller

III. legemet med dets lyster og begjæringer behersker og undertrykker sjelen.

Men mens menneskets ånd er død for Gud og formørket, er den dog ennå likeså virksom i mennesket som sjelen og som legemet, og kan være det i så høy grad at den behersker sjelen og legemet. Det kan sies om et slikt menneske at det har ånd, det er åndelig, mer enn andre, som kanskje er sjelelige eller kjødelige. Det finnes slike åndelige mennesker, som søker omgang med ånde verdenen uavhengig av Guds Hellige Ånd. De kalles «medier» og kan utøve okultisme, clairvoyance o.s. v., alt sammen tilført dem gjennom sataniske krefter. Når den menneskelige ånd ikke er gjenfødt og oppfylt av den Hellige Ånd, står den nemlig under de falne ånders innflytelse, og er utsatt for helt å beherskes av denne verdens fyrste, «som nå er virksom i vantroens barn» Ef. 2,2-3.

Etter at den menneskelige ånd hadde mistet forbindelsen med Gud, sank den så å si ned til det sjelelige rike, og sjelen sank og kom ned under kjødets makt som Paulus sier: «under kjødets vilje», så at ikke ånden, men sjelen styrer det uomvendte menneske. Snart er det forstanden, snart sansene som har overtaket, og ofte begge på en gang. Disse mennesker skildrer Judas i vers 19 som dem «som skiller seg ut, naturlige mennesker, som ikke har ånd».

Fausset sier i sin kommentar til dette sted:

«Det var Guds plan og hensikt at ånden skulle innta den første plass i menneskets tresidige natur og beherske sjelen, som står imellom ånd og legeme. Men hos det naturlige menneske er ånden sunket ned under den animalske sjel, som i sitt mål og sine motiver er jordisk. De kjødelige synker ennå dypere, for i dem regjerer uinnskrenket det materielle, kjødet, som er det laveste element.

I gjenfødselen er det at den falne og formørkede ånd fornyes og vekkes til en ny skapning. Det mente Jesus med sitt ord til «Israels lærer», at han tross all sin religiøse kunnskap måtte fødes på ny. Og senere sa han til disiplene: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet.» Joh. 3,3 og 6,63.

Hvordan skjer dette? spurte Nikodemus. Herren sa: «Vinden (Ånden) blåser dit den vil ... således er det med hver den som er født av Ånden» Joh. 3,8. Betingelsen for dette står i samme kapitel (vers 15 og 16): «. . . hver den som tror . . .»

Korset og fallet passer nøye sammen; det ene er legemidlet for det annet. Først måtte Frelseren ved sin død på korset sone synden og derved skaffe en mulighet for synderes adgang til den hellige Gud. Dernest måtte han for synderen bane vei for utfrielse fra sjelens og legemets lenker. Da kunne den opprinnelige, guddommelige ordening - menneskets tresidige natur - atter bli gjenopprettet, ånden på ny få herredømmet og legemet bli det nyttige ytre og synlige kar - åndens redskap gjennom sjelen.

Denne vei til utfrielse - synderens død med sin Frelser - vises klart mange steder i vår Bibel. Vi skal senere betrakte den nøyere, når vi kommer nærmere inn på den fulle betydning av korset.

Den kjødelige kristne.

«Og jeg, brødre, kunne ikke tale til eder som til åndelige, men bare som til kjødelige, som til småbarn i Kristus.» 1. Kor. 3,1.

Vi gjentar her: Sjelen er setet for selvbevisstheten (personligheten), og er et ledd mellom ånden og kjødet. Ånden er setet for Gud-bevisstheten og legemet for sanse- og verdensbevisstheten. Gall sier at sjelen får sin drivkraft enten fra ånden - den høyere del - eller fra legemet, kjødet - den lavere del.

Blant de omvendte mennesker, hvis ånd av Guds Ånd er blitt vakt opp til nytt liv, finnes det tre utviklingstrin, som vises tydelig i Skriften, nemlig:

I. **Det åndelige menneske.** Det beherskes av Guds Ånd, som bor i dets fornyede menneskelige ånd.

II. **Det sjelelige menneske.** Det beherskes av sjelen, d. e. fornuft, følelser, etc.

III. **Det kjødelige menneske.** Det beherskes av kjødet, dets lyster og begjæringer.

Det ord i grunnspråket som er brukt i 1. Kor. 3,1 er ikke *ψυκικός*, sjelelig, men *σαρκικός*, kjødelig. I Rom. 8,7 har vi uttrykket «kjødets attrå er fiendskap mot Gud». Her står ikke at det *σείλιγε* liv er fiendskap mot Gud., men *κίτση* attrå (det kjødelige sinn). Vel kan det naturlige eller sjelelige ikke fatte de ting som hører Guds Ånd til (1. Kor. 2,14), men det sies ikke at det er fiendskap bare fordi det er sjelelig.

Paulus skrev til korintierne: «Og jeg, brødre, kunne ikke tale til eder som til åndelige, men bare som til kjødelige, som til småbarn i Kristus.» For skjønt de var født på ny og «i Kristus», var de dog så behersket av det jordiske at han bare kunne betegne dem som «kjødelige». Kjødets gjerninger, misunnelse og strid, beviser dette. I Gal. 5,19-21 er kjødets gjerninger skildret som åpenbare. Når noen av disse gjerninger sees hos en troende, viser det at det kjødelige liv («sarkikos») ennå er tilstede.

Et slikt menneske er ikke engang sjelelig; det er bare naturlig; det vandrer etter kjødet, ikke etter ånden, selv om dets ånd er fornyet og oppvakt til liv. De som vandrer etter kjødet, kan ikke tekkes Gud.

1. Kor. 3,1 viser oss at barn i Kristus på begynnerstadiet som regel ennå står under kjødet makt. Kristi liv er skjenket dem, for «den som har Sønnen, har evig liv». Men disse spebarn Kristus, som vel har grepet ham i levende tro, vet ennå ikke hvor meget korset må skille dem fra, idet de forenes med ham i den samme død, for også å være ham lik i hans oppstandelse.

Det lyder som en bebreidelse mot korintierne at de ennå er på barnestadiet (sml. Hebr. 5,11-14). Etter den nye fødsel ved den Hellige Ånd, som gir liv til dem som tror på Guds Sønn offer på korset for deres skyld, burde erfaringen av synderens død med sin Frelser straks følge, (se Rom. 6, 1-13). Dette bringer nettopp befrielse fra kjødets makt. Dit var korintierne åpenbart ikke nådd.

Apostelen skildrer tydelig kjennetegnene på den kjødelige kristne, og ved hjelp av disse kan nå enhver troende selv bedømme om han ennå er kjødelig og ikke har erfart befrielsen ved korset.

Befrielsen gjennom korset.

«Men de som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet» Gal. 5,24. Med disse ordene slutter Paulus beskrivelsen av kjødets gjerninger, idet han stiller disse overfor Åndens frukter, som bare den kan frambringe, i hvem den Hellige Ånd hersker.

De ennå kjødelige barn i Kristus mangler det dypere kjennskap til korsets betydning, for i Gud vise råd innbefatter Kristi død, at det gamle menneske blir korsfeset med ham, så at «de som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer». Det samme kors, som ble åpenbart for synderen som stedet hvor synden ble sonet og hans syndebyrde tatt bort ved Lammets blod, er også det sted hvor den kjødelige kristne får befrielse fra kjødets herredømme, så han kan begynne å vandre etter Ånden og vokse fram til «aldersmålet for Kristi fylde».

Rom. 6 er den troendes store frihetsbrev gjennom Kristi kors. Og betydningen av det må Guds barnet lære å kjenne.

Bare den som har sitt j e g korsfestet med Kristus kan leve, virke og vandre i ånden og bli et åndelig menneske.

Paulus skrev til romerne, (Rom. 7,5-6): «Da vi var i kjødet, virket de syndige lyster, som vaktet ved loven, således i våre lemmer at vi bar frukt for døden; men nå er vi løst fra loven, idet vi er død fra det som vi var fanget under».

I syndig kjøds lignelse hang den rene og hellige Guds Sønn på korset, Rom. 8,3. Han døde ikke alene f o r s y n d e n, men s o m s y n d i synderens sted, og således har Gud for evig forbannet et liv i synden og kjødet hos alle dem som i sannhet er forenet med hans Sønn. Vel lever den troende i kjødet i den forstand at han bærer det jordiske legeme, (2. Kor. 10,3); men etterat han har sett Guds Sønn på korset i syndig kjøds lignelse, og erkjent at han er død med Ham fra synden, (Rom. 6,11), v a n d r e r han ikke lenger i kjødet, d. v. s. etter sine lyster og begjæringer.

Når den troende er gjort til ett med sin stedfortreder, må den gjenløste troende anse seg selv som død for synden, fordi vårt gamle menneske ble korsfestet med ham. Da gjennomfører den Hellige Ånd sin gjerning - syndens legeme blir til intet, idet den troende trofast motstår lysten til å tjene synden, Rom. 6,6.

I samme mål som den nye skapning i Kristus erkjenner seierens hemmelighet, avtar kjødets makt, og han blir i ånden forenet med den oppstandne Herre og levende for Gud i Kristus Jesus.

Når småbarna i Kristus forstår korsets sanne betydning, slutter de å vandre etter kjødet og å fullkomme kjødets begjæringer. Deres ånd, som Guds Ånd bor i, får da mer og mer herredømme over deres vesen. Det betyr ikke at mennesket ikke ofte kan falle tilbake i kjødets begjæringer. Men så lenge han har sitt sinn rettet mot de åndelige ting og stadig anser seg selv som død fra synden, vil han ved Ånden stadig døde legemets gjerninger (Rom. 8,13) og vandre i et nytt levnet.

Det sjelelige menneske.

*«Men et naturlig menneske tar ikk imot det som hører Guds Ånd til; for det dømmes åndelig.»
1. Kor. 2,14.*

Når en kristen er kommet så langt at han ved korsets kraft slutter å vandre etter kjødet, kommer han altfor lett på den tanke at nå er han åndelig, d. v. s. helt fornyet og behersket av Gud Ånd.

Men nå begynner den aller viktigste lekse, sier dr. Murray, nemlig faren ved sjelens ubundne virksomhet, ved dens forstands- og viljekrefter. Det er nettopp den største fare som truer menigheten og den enkelte.

Enhver kristen, hvis ånd er vakt til nytt liv, er født av Ånden, og Guds Ånd bor i ham. Han har fattet korsets betydning og kjenner til seieren over en vandring etter kjødet. Men når han er kommet til dette punkt, da gjelder det å stille seg selv det spørsmål: Hvordan er det med sjelen - den som er selve mennesket, dets personlighet, dets fornuft, dets følelser?

Hvilken makt bestemmer menneskets handlinger, helt bortsett fra selve kjødets begjær? Drives og beherskes det i sinn, følelser og alle de funksjoner som innbefattes i ordet sjel av den oppstandne Herre, den siste Adam, den levendegjørende Ånd, eller mottar det liv og impulser fra de lavere regioner, fra den første Adams falne vesen?

Det er en alminnelig utbredt oppfatning at den troende, etter å ha forstått at han er død med Kristus fra synden og har opphørt å vandre etter kjødet, nå er blitt et åndelig menneske og ganske helliggjort. Men befrielsen fra kjødets makt eller det kjødelige liv betyr ikke at han har opphørt å være sjelelig og dermed har opphørt å vandre etter naturens lov, for døden fra synden og kjødets korsfestelse er bare et trin av Guds Ånds gjerning i det gjenløste menneske. En kan opphøre å være kjødelig (sarkikos) og vedbli å være sjelelig (psykikos), d. v. s. vedbli å leve i sjelens rike i stedet for i åndens (Gud-bevissthetens) rike.

For å forstå dette riktig vil vi betrakte det sjelelige livs kjennetegn, slik som det viser seg hos den kristne som dog har lært seieren over synd og død å kjenne.

Som vi før har påvist innbefatter sjelen fornuft og følelse, likesom den også er personlighetens sentrum og derfor setet for selv-bevisstheten.

Den troende kan være befridd for de åpenbare kjødets gjerninger (Gal. 5,19-20), mens hans følelser og hans fornuft ennå beherskes av «psyke» (det animalske sjeleliv). De er ennå ikke kommet utelukkende under innflytelse av den Hellige Ånd, som virker gjennom den gjenfødte menneskelige ånd. Det sjelelige menneske er altså sådan, hvis fornuft og følelser ennå står under det adamitiske livs makt, og ikke under Kristi livgivende Ånds makt.

Betrakter vi f. eks. spørsmålet om det intellektuelle liv, kan et sted i Jakobs brev klart vise oss forskjellen mellom den himmelske og den sjelelige visdom, Jak. 3, 14-17. Der står det den visdom som ikke kommer ovenfra er

- 1) j o r d i s k,
- 2) s a n s e l i g (sjelelig),
- 3) d j e v e l s k,

og forårsaker strid, misunnelse og partier. Men den himmelske visdom, virket av Guds Ånd, viser seg i renhet, fredsommelighet, mildhet, barmhjertighet og upartiskhet.

Den rene himmelske visdom inneholder ingen sjelelige elementer. Fra sjelen stammer e g n e ønsker, e g n e synspunkter, e g n e meninger. Den himmelske visdom bringer fred i stedet for strid. Det tredje uttrykk som Jakob bruker om den sjelelige visdom, at den er djevlesk, vil bli behandlet i en annen forbindelse.

Hvor treffende skildrer ikke dette ord hos Jakob Guds menighets tilstand, splittet som den er i så mange retninger og partier. Ofte er det jo dessverre kjødets gjerninger - nid og misunnelse - som fører til stridigheter og fiendskap mellom dem som kaller seg kristne. Men i mange tilfelle er den sjelelige fornuft den adskillende faktor. Vi ser hvorledes den sjelelige visdom vil mestre guddommelige sannheter, og gjør det derved mulig for mørkets makter å så splid blant Kristi etterfølgere.

Pember framsetter den påstand at fornuften ikke alene er tilbøyelig til å feile, men den er den f a r l i g s t e a v a l l e g a v e r, når den ikke ledes av Guds Ånd. Og dog mener mange kristne at de kan stole på fornuften til å forstå guddommelige sannheter og ved den utforske Åndens hemmeligheter, mens Skriften erklærer at det sjelelige menneske (altså også den troende for så vidt som han ennå er sjelelig) kan ikke ta imot de ting som hører Guds Ånd til, fordi de kun kan bedømmes åndelig.

Hvor som helst det blant hyrder og lærere i Guds menighet viser seg splid og skilnad, er det også det sjelelige element som frambringer det. Vel kan det i hjertene være kjærlighet til mennesker med en annen oppfatning, men allikevel skiller de forskjellige anskuelser, fordi de onde makter, som jo er i stand til å innvirke på det sjelelige liv, alltid stiller forskjellen i forgrunnen, i stedet for å framheve de ting som forener.

Disse makter er det som leder de ivrige troende til å kjempe for sine anskuelser under den motivering at de vitner for Gud. Gudhengivne Guds barn, som søker å være til velsignelse for andre, gjør bevisst det samme som Herren bebreidet fariseerne - de drar om til vanns og til lands for å vinne en eneste tilhenger, Matt. 23,15

Det er også det sjelelige element som får de kristne til å holde på at det hos andre skal være den nøyeste overensstemmelse med nettopp deres anskuelser og oppfatning. De «gir tiende av mynte, anis og karve» i ord, mens de forsømmer de ting i Kristi lov som har større vekt, for Kristi lov stiller kjærlighet og Åndens enhet på første plass, Efes. 4,3.13.

Kort sagt, det sjelelige liv, som de onde overnaturlige krefter påvirker, er hovedårsaken til alle oppdelinger og spaltninger blant navnkristne så vel som blant Guds barn. «Disse er de som skiller seg ut, naturlige mennesker, som ikke har ånd,» skriver Judas i vers 19. Fausset bemerker i sin kommentar til dette sted: «Dette innebærer en hovmodig plassering av seg selv i høyden (overvurdering av seg selv), som om man var helligere enn andre og hadde spesiell visdom og erkjennelse.» Å avsondre eller utskille seg selv, som om man var mer hellig enn andre, er kjennetegnet på det sjelelige liv. Vår Herre Jesus sier: «Salige er I når menneskene hater eder, og når de ikke vil vite av eder . . . for Menneskesønnens skyld » Luk. 6,22. Herren selv vil skille mellom dem som vandrer i lyset, og dem som vandrer i mørket, ved sitt nærvær, som er lys. Den som vandrer i mørket, vil enten ledes til å utstøte den som er i lyset, eller selv komme til lyset. Mennesker kan la seg beherske av sjelen og derfor være sjelelige, selv om de har Guds Ånd. Og det er alltid disse som volder splittelser.

En annen side av sjelslivet er følelsene, som næres gjennom legemets sanser, og her igjen kan en kristen påvirkes av sjelslivet og tro at alt er åndelig. Pember sier at kunnskap om den bibelske psykologis lover avviser den forestilling at en hellig åndelig innflytelse kan framkalles ved å appellere til sansene. Og det er den mest brukte metode ved tallrike møter, å forsøke å nå ånden gjennom sansene. Pember sier herom meget opplysende: «Praktfulle bygninger, vakkert utstyrte vegger og maleriske seremonier for øyet, søt røkelsesduft for luktesansen, og henrivende musikk for øret kan vel fylle bevisstheten med opphøyede, oppbyggelige følelser, men det kan ikke trenge videre enn til sjelen . . . Ånden erholder ikke liv og inntrykk gjennom sansene, men alene gjennom Ånden..»

Pember peker også på at Guds rekkefølge er:

- 1) ånd,
- 2) sjel,
- 3) legeme.

«Guds innflytelse begynner i ånden, griper deretter fornuften og følelsene og bringer til sist legemet under sitt herredømme. Hos Satan er det omvendt; her heter det:

- 1) jordisk,
- 2) sjelelig,
- 3) demonisk;

for den ondes innflytelse går inn i det jordiske legeme, griper deretter sjelen og søker om det er mulig til sist å få inngang i ånden», (Pember: «Earth's Earliest Ages».)

Hvor alvorlige er ikke disse kjensgjerninger. De viser klart hvorfor kirken er fylt med andektige mennesker, som allikevel ikke bærer spor av vitnesbyrd om et virkelig kristent liv.

Hvor bedrøvelig er det ikke at det blotte nærvær av disse andektige mennesker vitner om en skjult lengsel i deres ånd etter Gud, en lengsel som i tusener av tilfelle aldri ble tilfredsstillet, fordi det bare er deres sjelelige livs behov som møtes. Det kan være enten den intellektuelle

side gjennom «bokstaven», eller den følelsmessige side gjennom gripende musikk og de stille toners beroligende innflytelse. Men den sanne tilbedelse av Gud i ånden når de ikke på den måten.

Er da disse innflytelser forkastelige? Langtifra! Men de kan ikke f r e l s e sjelen. De kan berede veien, og gjør det også, idet de bringer mennesket i berøring med Ordets sannhet, og alle disse ytre ting har derved sin verdi og betydning.

Men de må ikke stanse ved det. Heri ligger faren. De innflytelser som kun når sjelen og ikke trenger inn til ånden med levendegjørende virkning, er bedragerske, for de gir mennesker gudfryktighets skinn uten dens kraft. Jesu Kristi åndelige budskap senkes ned til et hedensk filosofis og gudsyrkelses plan. Derfor kan man se mennesker som kan stille Guds evige Sønn på samme trin som Muhammed eller Confusius. De er religiøse, ja, sjelelige, men ikke åndelige. De diskuterer kristendom som enhver annen av de mange religioner, i stedet for, som i pinsedagene, å erfare hvorledes Guds allmakt vitner om Sønnen som den eneste frelser for en fortapt verden.

Derfor er det også så mange forbigående virkninger i alt arbeid for Herren, fordi det ofte bare er følelsene som blir berørt, og disse sjelelige bevegelser holder ikke stand i det store antall av omvendte. I mange tilfelle kan også den uhyre utmattelse hos arbeiderne i Guds rike, som ofte ender med sammenbrudd, føres tilbake til den samme årsak. En korrespondent skriver: «Er det ikke ved anspennelsen av de sjelelige eller legemlige krefter, energi, glød, følelser, bevegelser, at nervene opprives? Er det da ikke mulig at Ånden kan gjøre sannheten levende, uten at legemet blir i den grad medtatt? Skulle man ikke kunne forkynne Guds sannhet uten fysisk anstrengelse, og skulle ikke Gud kunne legge sin kraft i ordene, så de trenger inn til hjertene gjennom vårt vitnesbyrd, men ikke gjennom vår anstrengelse? Det forekommer meg at det måtte kunne oppnås langt mer, og med langt mindre spill av krefter.»

Et menneske kan av naturen ha en fyrrig sjel og derved være i stand til å opprive og bevege tilhørernes sjelelige følelser, men i så fall grunner deres tro seg på dette menneskes innflytelse og visdom, og ikke på Guds makt. Med henblikk på dette forstår vi hva dr. A. Murray mener når han sier at sjelens ubundne virksomhet med dens forstands- og viljekrefter er den største fare så vel for menigheten som for den enkelte.

De gamle kvekere kalte det «skapningens virksomhet», og det er i sannhet skapningen med d e n s energi som vil tjene Gud, i stedet for i ånden å søke samarbeid med den Hellige Ånd, som skjenkes oss av den levende, oppstandne Frelser.

Således er det mange som, uten å kjenne åndens gjenfødelse, mener å kunne ta sjelens evige skjebne i sine hender, og viljesterke mennesker bruker sin innflytelse og dominerende personlighet til å herske over samvittighetene. Mennesker som ønsker å hjelpe andre, kan endog gjøre forsøk på å bringe sjeler til Gud ved musikalske sammenkomster, forelesninger over populære emner o.s. v. Sådanne mennesker kan være født på ny, men står dog under det naturlige livs herredømme og kjenner ikke den Hellige Ånds kraft, som kan sette dem i stand til å være Guds budbringere til frelse for sjeler.

Det finnes noen Guds barn som har mottatt den Hellige Ånd, men som i sine religiøse erfaringer har en blanding av sjel og ånd, og ikke er tilfreds uten at de bestandig f ø l e r Guds nærhet i sin selvbevissthets sfære. Derfor faller de så lett tilbake i det sjelelige liv, fordi de ikke forstår det åndelige liv - den menneskelige ånds gjerning i samarbeid med Guds Ånd.

Sjelen omfatter ikke alene fornuft og følelse, men er jo sett for selve personligheten med dens evne til å elske, gledes, lide o.s. v. Således står det skrevet. «Min sjel er bedrøvet inntil døden» Matt. 26,38. «Min sjel opphøyer Herren» Luk. 1,46. «Nå er min sjel forferdet» Joh. 12,27. «Vær tålmodige, så skal I vinne eders sjeler» Luk. 21,19. «Den rettferdige . . . led dag for dag pine i sin rettferdige sjel» 2. Pet. 2,8. «Forlokker ubefestede sjeler» 2. Pet. 2,14.

Det er tydelig at den enkeltes eiendommeligheter finnes like så vel i sjelen som i legemets disposisjoner. Dette sjelens kar som rommer alle disse evner, kan bli fylt med åndelig glede fra den siste Adams levendegjørende Ånd, eller med sanselig glede, som utspringer fra det jordiske liv, den første Adams liv. Den troende er sjelelig, for så vidt som det adamitiske vesen har innflytelse over sjelens forskjellige funksjoner.

Han kan klynge seg til sjelelige gleder og leve i sentrum av selv-bevisstheten, og ikke i ånden, i Gud-bevisstheten, og således er han blant dem som alltid speider etter de åndelige erfaringer som kan føles, i stedet for å kjenne seg hjemme i Åndens rene luft.

Vi vil nå betrakte hvordan de demoniske makter innvirker på det sjelelige liv.

Sjelen og mørkets makter.

«Men har I besk avind og trette syke i eders hjerter, da ros eder ikke mot sannheten og lyv ikke mot den. Denne visdom kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sanselig, djevelsk.» Jak. 3,14 - 15.

Vi har før nevnt dette ordet, men gjentar det her, da det henviser til forholdet mellom de onde makter og det adamitiske sjelelige liv. Her siktes ikke til kjødets gjerninger, men til menneskets intellektuelle side, sjelen. Ordet her viser at de onde ånder like så godt kan innvirke på denne som på kjødet.

Det er meget alvorlig å høre sannheten bli uttalt så utilsløret, nemlig at alle bitre følelser, nid og misunnelse i forbindelse med kunnskap, er påvirket av demoner.

Hvor lite dette blir påaktet av Guds barn! De grove synder og åpenbare kjødets gjerninger kan de nok tilregne onde makters innflytelse, men ikke de ting som omfatter oppnåelsen av det der i våre dager ansees for den høyeste sivilisasjon. Den dypeste årsak til dette er at de ikke fullt ut vil erkjenne Skriftens vitnesbyrd om fallet i Eden, som hadde til følge at hele den første skapning sank fullstendig ned i fordervelse og død, så at endog «menneskehjertets tanker» av Gud ble ansett som «onde fra ungdommen av». Bak dette ligger den gift som trengte inn ved slangens fristelse til begjær etter kunnskap.

Det er av største interesse for Satan om det gjenfødte menneske, idet det går fram i åndelig vekst, holder en eller annen side i den falne natur, kjødelig eller sjelelig, levende. Når den troende blir åndelig, kommer han nemlig i stadig inderligere åndsforbindelse med herlighetens Herre, og derfor unnflyr han også mer og mer de onde ånders makt, og blir i stand til å kjenne dem og kjempe imot dem.

Fra den stund mennesket trodde Satans løgn i stedet for å ha tillit til Gud, trengte en gift inn i menneskeslekten og ødela ethvert element i dens innerste vesen. Siden den gang har den onde makt til å angripe alle sider av den menneskelige natur:

1. dets falne ånd, som er død for Gud og derfor står blottet for de onde ånders angrep,
2. sjelen, som omfatter fornuft, tanke, vilje, tilbøyeligheter, og som beherskes av den gamle Adams jordisklignende, selviske liv og er likesom
3. legemet på ethvert felt åpent for syndens giftige påvirkning. Johannes sier derfor: «Hele verden ligger i det onde» 1. Joh. 5,19.

Det falne menneske må derfor ikke alene være g j e n l ø s t ved Guds Sønnns blod, det må også bli f o r v a n d l e t, overført fra mørkets makt til Guds Sønnns rike. Hver del i dets vesen, ånden først, må bli virkelig fornyet gjennom befrielse fra syndens makt og det adamitiske selvliv. Var den første skapning virket på «underfull vis», da er den nye skapning, som er løftet opp til et åndens herredømme over den falne skapning, i sannhet et vidunderlig verk, som bare Gud kunne frambringe.

Det er lett forståelig at mørkets fyrste motsetter seg ethvert skritt et menneske tar for å komme ut av fangenskapet og inn i friheten, og det er derfor viktig for oss å vite hvilke sider av den falne natur som står åpne for ham. At han behersker det ugjenfødte menneske, sier Paulus klart i Efes. 2, 2-3. Men selv om menneskets ånd er blitt gjenfødt og det er blitt befridd for syndens makt, så er allikevel det s j e l e l i g e vesen og visse av l e g e m e t s elementer tilgjengelige for mørkets makter.

1. Det er først den sjelelige visdom som kan bli demonisk, når onde ånder bruker den til å utføre sine planer. De kan innskyte fordommer og forutfattede meninger, og i et kritisk øyeblikk benytte dem til å tilintetgjøre Guds Ånds gjerning. Den troendes hjerte kan godt være oppriktig for Gud og allikevel komme i denne alvorlige fare. Guds Ånd blir oftere hindret ved gode menneskers forskjellige «ideer» enn ved verdens hat og vantrø. Likeså kan det naturlige følelsesliv bli så opphisset, at den Hellige Ånds stille, dype arbeid blir hemmet og hans stemme overhørt.

2. Dernest kan motstanderen i det f y s i s k e l i v innvirke på nervene, og benytte den animalske magnetisme som ligger gjemt i hvert menneske, likesom andre elementer som er tilgjengelige for mørkets makter - rent bortsett fra kjødets gjerninger og hva der i alminnelighet benevnes som synd. Disse elementer er bestanddeler av vårt vesen, og enhver troende burde alvorlig søke lys fra Gud til å se og kjenne sitt jordiske kars muligheter, og lære å vandre i ydmyk avhengighet av den oppstandne Frelser. Han kan kun bevare mennesket når dette oppfyller betingelsene derfor, nemlig stoler på Jesu blod, og i lydighet mot Ordet åpner seg for enhver sannhet som gir ham lys over mulige årsaker han kan ha gitt til angrep fra de onde makter - i hans sjel eller legeme. Mørkets makter forstår så vel å utnytte enhver tilstand, såsom forstyrrelser i legemet o.s. v., og de speider etter fysiske eller mentale svakheter som kan tjene til skjul eller unnskyldning for deres gjerninger.

Skilnaden mellom sjel og ånd.

«For Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom,

inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.» Hebr. 4,12.

Dette sted viser oss klart forskjellen mellom sjel og ånd og nødvendigheten av å holde dem ut fra hverandre. Det viser også måten det kan gjøres på, og hvordan den troende kan nå til, som Peter sier i 1. Pet. 4,6, å «leve således som Gud i ånden». Pember peker på, at apostelen her tilskriver Guds ord makten til å skille og så å si oppdele hele menneskets vesen, det åndelige, sjelelige og legemlige, likesom presten i forbildet flådde brennofferdyret og delte ledd for ledd.

Fausset skriver: «Guds ord er levende og kraftig og trenger igjennom inntil det deler den animalske sjel fra ånden (den høyeste del av mennesket), trenger igjennom inntil det skiller marg og ben, og åpenbarer hva som er av ånden og hva som er av kjødet. Guds ord skiller de sammenføyede deler av det menneskelige vesen; det skiller sjelen fra ånden. Det er et bilde tatt fra den bokstavelige istykkerskjæring av offerdyret, da presten med sin kniv skilte marginen fra benene.»

Dette skriftspråk er av stor betydning for den troende, hvis øyne er blitt åpnet for farene ved å bli behersket av sjelslivet, når ikke Guds Ånd rår i den menneskelige ånds helligdom.

Hva skal vi da gjøre for å lære å skjelne det i vårt liv som stammer fra vår animalske sjel? Skriftstedet her viser oss at vi skal overlate oss helt og fullt i vår store yppersteprests hender. Han som er gått gjennom himlene, og han for hvis øyne alle ting er nakne, vil røkte sitt presteembete og anvende sitt ords skarpe, tveeggede sverd for å trenge igjennom, inntil det kløver sjel og ånd og dømmer over hjertenes tanker og råd.

Fausset skriver at de greske benevnelser for tanker og råd snarere uttrykker følelser og fornuft. Vår store yppersteprest ble selv menneske forat han kunne bli en «miskunnelig og trofast yppersteprest» (Hebr. 2,17), i stand til å ha medlidenhet med våre skrøpeligheter. Og han er den eneste som kan ta offerkniven i sin hånd og tålmodig skille ut det sjelelige element over alt hvor det er trengt igjennom tanker og følelser, ønsker og fornuft. Det er et stort arbeid å få avkledd og fordrevet det sjelelige fra åndslivet, forat den Hellige Ånd kan komme til å regjere alene og hver tanke bli tatt til fange under lydigheten mot Kristus. Vår yppersteprest blir ikke trett. Han vil føre ut til seier alle dem som overlater seg i hans hender og stoler på ham, og lar ham bruke sitt levende ords kniv ved den Hellige Ånd.

Hvordan skal nå den troende samarbeide med ham?

1. **V e d e n a v g j o r t o v e r g i v e l s e** legge seg som et brennoffer på korsets alter, så at ypperstepresten Kristus Jesus ved sin Ånd kan bringe hele hans vesen til likedannelse med hans død, Fil. 3,10. D.e. han må samtykke med sin vilje i at Herren ikke holder opp før hele det adamitiske vesen eller sjelelige liv er skilt fra ånden, så at mennesket er blitt et kar, hvorigjennom Guds Ånd fritt og uhindret kan flyte.

2. **V e d t r o f a s t, u t h o l d e n d e b ø n n** og ransaking i Skriften og ved helt å adlyde Ordet etter det lys han får. «Rens eders sjeler i lydighet mot sannheten » 1. Pet. 2,22.

3. **V e d d a g l i g å t a s i t t k o r s** i alle livets anliggender, således at den troende får full seier over syndens og kjødets gjerninger, og vandrer etter Ånden.

I. Korset og den sjelelige kjærlighet.

«Den som ikke tar sitt kors og følger etter meg, er meg ikke verd. Den som finner sitt liv (psyke, sjeleliv), skal miste det, og den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» Matt. 10,38-39.

Dette ord ble talt til de 12 disipler, da Herren sendte dem ut i sitt navn. Han sa til dem på forhånd: «En manns husfolk skal bli hans fiender.» Derved viser Herren dem at de første skritt på veien i Kristi fotspor vil bety et «sverd» i deres familieliv, for det blir motstand. Det «sverd» som skiller det sjelelige fra det åndelige vil i alminnelighet komme til å forårsake en konflikt mellom Guds vilje og våre kjæres vilje. Derved ledes den troende til å ta sitt kors og følge etter Herren og bli lydige til døden, ja, korsdøden. Fausset skriver: «Vi har vennet oss til å betrakte uttrykket «å ta sitt kors på seg», som om det betydde å velge lidelser. Den opprinnelige betydning er: berede seg til å gå fram, selv til korsfestelse.»

Slik var det med Jesus selv. Han som hadde sagt: «Hedre din far og din mor,» måtte si: «Hvem er min mor og mine brødre?» Men folk mente han var besatt; de forstod ikke hans iver for Guds sak.

Å ta korset opp på en slik måte, å velge og følge Jesus, selv om familiens krav må tilsidesettes, betyr slike lidelser for den menneskelige natur, at det er som om et sverd trenger igjennom sjelen, og den troende mister i sannhet sitt liv (det sjelelige) hva kjærligheten angår.

Da kan det kar som er rensert slik, i alt hva kjærligheten angår, gjennom ånden oppta i seg de strømmer fra Guds kjærlighet hvorved den troende blir i stand til å elske sine kjære, ikke lenger for seg selv, men for Gud.

Når det lavere liv (sjelslivet) således gis i døden, får sjelen det høyere liv i eie. Sjelen som personlighet vedblir å være den samme sjel, men karet er ikke lenger fylt av det adamitiske liv, det rommer nå Kristi Ånd, 1. Kor. 15,45-48.

I Lukas' evangelium blir virkningen av korset, når et sverd trenger igjennom sjelen i dens kjærlighetsforhold, ennå tydeligere framsatt, for der bruker Herren ordet hate. «Om noen kommer til meg og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre, ja, endog sitt eget liv, han kan ikke være min disippel » Luk. 14,26. Det greske ord for liv er her igjen psyk - sjelelig liv. Matteus skriver: «Den som elsker far eller mor mer enn meg», og betoner derved at prøven gjelder viljen, når mennesket skal velge mellom Gud og det elskede. Lukas gjengir de ord Herren benytter som beskriver den helhjertede Kristi etterfølgers stilling til det sjelelige liv, en stilling som er nødvendig for den fulle renselse. En sådan troende må hate sitt eget liv (psyke) når det gjelder vennskaps- og familieband, så at han kan få sjelen skilt fra ånden i de forholdene. Og idet han således hater og mister sitt sjelsliv, finner han det høyere og renere liv fra Kristi kjærlighet, som nå kan trenge inn i de ømmeste menneskelige band, som Gud selv gjennom sin Sønn i menneskelig skikkelse helliget og æret.

II. Korset og den sjelelige selvinteresse.

«Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv . . . For den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som mister sitt liv (sjel) for min skyld, skal finne det.» Matt. 16,24-25.

Da Peter sa til Mesteren: «Spar deg selv», svarte Herren, at veien til å etterfølge ham er å fornekte seg selv. Her er det sjelelige liv sammenfattet i to ord: *seg selv*, når det dreier seg om å søke egne interesser i en eller annen form, f. eks. medlidenhet med seg selv, å søke fordel for seg selv, å ville gå utenom lidelser. Alt dette er forsøk på å berge seg selv, å frelse sitt liv. Men et Guds barn er kalt til å utgyte sin «sjel» i døden for andre.

Lukas tilføyer ordet *d a g l i g*, og det betyr at korset, d. v. s. utgytelsen av det sjelelige liv, må hver dag på ny velges og utføres. Det er en annen side av døden med Kristus enn den i Rom. 6 og flere andre steder, hvor det blir betonet at det gamle menneskes død skal ansees som en kjensgjerning som er skjedd, og som blir til sannhet idet den troende anser seg selv som død fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.

III. Korset og den sjelelige fastholden ved jordiske ting.

*«Kom Lots hustru ihu: Den som søker å frelse sitt liv, skal miste det, og den som mister det, skal berge det.»
Luk. 17,32-33*

Igjen blir det uttalt de samme ettertrykkelige advarsler fra Herren. Og her er det med henblikk på egne fordeler og menneskets naturlige higen etter jordiske skatter. «Kom Lots hustru ihu,» sier Jesus, og peker dermed på den spesielle tilbøyelighet til i farens stund å vende om og redde sitt gods, i stedet for å la det fare. Men det er en lov i Guds rike, at kun den som mister, skal vinne. Det sjelelige sinn trakter etter jordiske skatter, men det forgjengelige må slippes, og adskillelsen mellom sjel og ånd vil fullbyrdes på dette punkt, dersom prøvene består i det avgjørende øyeblikk.

Hebreerbrevet taler om noen som fant seg med glede i at man røvet hva de eide. At et menneske blir frigjort fra gods og eiendeler, kan undertiden være tegn på et ennå større nådens verk i hjertet enn ofringen av selve livet. Forsakelsen av sjelelivet (miste sin sjel) med hensyn til de jordiske ting er nødvendig for å vinne Kristi åndelige liv, som ut fra Gudbevissthetens sete utgyter seg i sjelen, og bringer en sådan rikdom med seg at man akter de synlige ting ringe og med glede forsaker dem i den prøvelsens stund som kommer til enhver.

En kristens overdrevne interesse for hus og eiendeler og beskjeftigelse med det på bekostning av Guds rike, er et tegn på det sjelelige og ikke på det åndelige liv. Dette at en kristen går opp i de jordiske gjøremål, tvinger den store yppersteprest til med sin kniv å skille sjel og ånd, forat hans dyrekjøpte barns hu og lengsel kan bli rettet mot det som er der oppe. «I er jo død, og eders liv er skjult med Kristus i Gud » Kol. 3,3.

IV. Korset og den sjelelige egenkjærlighet.

*«Den som elsker sitt liv (psyke), mister det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv.»
Joh. 12,25.*

Her er klart uttrykt forskjellen mellom sjelelig og åndelig liv, slik som det åpenbarer seg i sjelen personlighet. Det sjelelige liv viser seg i begrepet egenkjærlighet, den som elsker sin sjel, det er kort sagt seg selv. Vi har sett at sjelslivet trenger inn i kjærligheten til familie og åpenbarer seg i forskjellige former, så som medlidenhet med seg selv, jordisk begjær for seg

selv o.s. v. Alt har sin grunn i jeget - m i n familie, m i t t velvære, m i n e eiendeler - selv-
kjærligheten i og gjennom alt.

Men alt dette, sier Jesus, betyr tap, evig tap, for det stammer fra den første Adam, og når det
fyller sjelen, kan den ikke beherskes av Gud Ånds liv.

Er det synd å bevare det?

Ja, når lyset har nådd oss, og vi erkjenner sannheten. Også i en annen forstand er det synd,
skjønt ubevisst synd, for den første Adams hele vesen, det naturlige menneske, er falt og
forgiftet. Selv de Guds barn som ikke lenger øver kjødets gjerninger, må oppdage hvorledes
naturens sjel liv er trengt inn over alt, og viser seg i de utenkeligste avskygninger av
kjærligheten til selvet. Også dette må kalles synd, om enn den er i en mer usynlig skikkelse,
idet den viser seg gjennom tanker, følelser og ønsker.

Veien til frihet.

*«For Kristi kjærlighet tvinger oss, idet vi har oppgjort dette med oss selv at én er død for alle,
derfor er de alle døde; og han døde for alle, forat de som lever, ikke lenger skal leve for seg
selv, men for ham som er død og oppstanden for dem.» 2. Kor. 5,14-15.*

Det verk å skille sjelen fra ånden utføres av Herren selv, idet han anvender Guds ord som et
levende, tveegget sverd, som trenger inn i hjertets innerste dyp.

Men mennesket må også gjøre s i n del. Guds Ånd kan kun virke i den troende når denne vil
det og går med på det. Betingelsene som mennesket må oppfylle, er i korthet følgende:

1. Han må erkjenne nødvendigheten av denne adskillelsen mellom sjel og ånd, og når han
legger seg på offeralteret, må han avgjort innvilge i at verket blir gjort.

2. Hans vilje må være ufravikelig på Guds side under det arbeid Guds Ånd gjør i hjertet.

3. Han må stå urokkelig fast på korsets grunn, således som det er framstillet i Rom. 6.

Liksom han har ansett seg selv som død fra synden, således må han også nå regne seg som
død overfor det adamitiske livs finere former, selvkjærlighet, selvmedlidenhet o.s. v.

4. Den troende må trofast gå inn på alt som den Hellige Ånd viser, og leve opp til det lys han
har. Han må avvise all innblanding fra jordisk-sinnede sjelsliv, og åpne seg for Kristi høyere
liv i sin ånd.

5. Han må søke i alle ting å vandre etter Ånden, lære å forstå Åndens lover og å skjelne
mellom Ånden og sjelslivet, så at han kan følge den ene og motstå den annen, og således bli i
sannhet et åndelig menneske.

Da vil den troende bli seg bevisst at han i sannhet er en ny skapning, for den store
yppersteprest har med Åndens sverd trengt igjennom og gjort adskillelsen, og avdekket det
adamitiske sjelsliv like til dets innerste gjemmer - marg og ben - tankers, følelsers, ønskers og
kjærlighets innerste utspring. Den troende kan nå vandre stadig mer og mer glad og seierssviss
og daglig ta sitt kors opp, for han vet nå hva det betyr å være korsfestet med Kristus. Idet han
dypere og dypere erkjenner dette, vil hans menneskelige ånd mer og mer skille seg fra sjelen

og forene seg med den oppstandne Herre Kristus, som er en levendegjørende Ånd. Således vil han bli én Ånd med Herren, og hans menneskelige ånd er da en kanal, som Kristi Ånds levende vannstrømmer kan flyte ut til andre gjennom.

Det åndelige menneske.

«Men den åndelige (pneumatikos) dømmes alt.» 1. Kor. 2,15. «Men han selv, fredens Gud, hellige eder helt igjennom, og gid eders ånd og sjel og legeme må bevares fullkomne, ulastelige . . .» 1. Tess. 5,23.

På dette sted i Tessalonikerbrevet blir det, som vi allerede i begynnelsen har bemerket, henvist til det menneskelige vesens tredelte natur, likesom den her også blir satt fram i den riktige orden. Det er påfallende hvor ofte sanne Guds barn fordreier denne orden, idet de ber om helliggjørelse til legeme, sjel og ånd. Derved beviser de ubevisst hvorledes mennesket gir uttrykk for den falne skapnings sanne tilstand, inntil den troende er blitt opplyst av Guds Ånd, og har erkjent at det er ånden som tilkommer den framherskende plass over a l t i mennesket.

I denne bønn for tessalonikerne gir apostelen et bilde av den åndelige troende. Han kunne ikke be om noe mindre enn deres fulle helliggjørelse. Likeså skrev han til kolossenserne at han arbeider og kjemper for å framstille hvert menneske fullkomment i Kristus. Å være fullkommen og ustraffelig på ånd, sjel og legeme er en følge av den fulle helliggjørelse. Det betyr:

1. **M e d h e n s y n t i l å n d e n:** Gud som er Ånd, tar bolig i menneskets ånd, som ble vakt til nytt liv ved antakelsen av Kristi gjeløsningsverk.
2. **M e d h e n s y n t i l s j e l e n:** Gud som bor i åndens helligdom, åpenbarer seg gjennom sjelens kar eller menneskets personlighet, idet a) viljen i alt er i full overensstemmelse med Guds vilje, b) fornuften opplyst og fornyet ved den Hellige Ånd og c) følelsene underlagt menneskets herredømme ledet av Ånden.
3. **M e d h e n s y n t i l l e g e m e t:** Gud som bor i ånden og åpenbarer seg gjennom sjelen, personligheten, så at denne kan holde legemet i trældom (1. Kor. 9,27), gjør av det ytre menneske et tempel for den Hellige Ånd (1.Kor.6,19), og hvert lem framstiller seg for Gud som rettferdighets våpen, Rom. 6,13.

Dette er den åndelige troende som er vokst opp til manns modenhet og helliggjort i ånd, sjel og legeme, og som behøver å bli bevart i den stilling av fredens Gud, som bor i hans vesens innerste helligdom.

Forskjellen på den åndelige troende og den sjelelige troende.

«Det åndelige menneske,» skriver Fausset, «adskiller seg fra sine medmennesker ved at ånden hersker i ham.» Og dette åndens herredømme betyr ikke alene at Gud hersker over hans sjel og legeme, men også at menneskets gjenedfødte ånd blir sterkere enn sjel og legeme. Den

hersker over dem begge, idet den styrkes av Guds iboende Ånd, slik som Paulus bad for efeserne, at de måtte «styrkes med kraft ved hans Ånd i eders innvortes menneske» (Efes. 3,16), d. e. den gjenfødte menneskelige ånd.

Det åndelige menneske vandrer i Ånden og gir akt på Åndens inntrykk og advarsler, idet dets ånd samvirker med Guds Ånd på en sådan måte at Guds levendegjørende Ånd benytter og behersker alle sjelens evner, fornuft, dømmekraft, ønsker og meninger, og styrker legemets lemmer til tjeneste.

For at dette kan nåes, må den troende ikke alene erkjenne og gripe den negative side av Guds gjerning, som vises oss

f. eks. i Hebr. 4,12 under bildet av adskillelsen av sjel og ånd, men også den positive side, således som vi leser i 1. Tess. 5,23, at fredens Gud, idet han tar ånden i besittelse, derigjennom ganske og aldeles helliggjør sjel og legeme.

«Den som holder seg til Herren, er én ånd med ham,» skriver apostelen, 1. Kor. 6,17. «Derfor, mine brødre, døde også I fra loven ved Kristi legeme, forat I skulle høre en annen til, ham som er oppstanden fra de døde » Rom. 7,4. Her vises klart hen på foreningen med Kristus i ånden, som er hensikten og målet med korsets gjerning. Denne forbindelse med den oppstandne Herre kan kun finne sted i ånden, og den kan kun oppleves når den troendes ånd er skilt fra sjelens forviklinger, for, som Stockmayer sier, den oppstandne Herre kan ikke være s j e l e n s brudgom. Sjelen, menneskets personlighet, kan kun være det kar som Herren åpenbarer sitt eget liv gjennom, og dette liv er det som forenet med den troendes ånd, bærer frukt for Gud.

Det virkelig åndelige menneskes ånd er rensset fra de sjelelige elementer, eller som Bromley skriver (1774), er blitt befridd fra sjelens favntak og forenet med Herren, ånd med ånd, én ånd, så at sjel og legeme tjener som redskaper til å bringe den Herre Jesu liv, vilje og kjærlighet til uttrykk gjennom den troende.

Så får vi en ny og dyp forståelse av motsetningen mellom kjødets gjerninger og Åndens frukter, Gal. 5,18-24. Blant Åndens frukter er nevnt avholdenhet (dansk: selvbeherskelse).

Det viser at Guds Ånd bruker selvet, personligheten, til å beherske hele mennesket.

Personligheten som sådan må altså ikke undertrykkes eller tilintetgjøres, men må helliges til å bli redskap for Ånden. Den kjærlighet som nevnes som en av Åndens frukter, har sin kilde i den Hellige Ånd, og er ikke den som springer ut fra den adamitiske natur.

Det finnes mange steder i Skriften hvor vi ser skildret de forskjellige sjelsegenskaper i virksomhet, mens de øser sitt liv fra Åndens kilde. Vi leser om å være brennende i ånden (Rom. 12,11), om å fatte beslutninger i ånden (Ap. gi. 19,21), om troens Ånd (2. Kor. 4,13), om kjærlighet i Ånden (Kol. 1,8) o.s. v. Alle disse åndelige ting gir seg til kjenne gjennom sjelens kanal: i visdommen gjennom fornuften, i beslutningene gjennom viljen, i kjærligheten gjennom følelsene, i gleden gjennom det bevegelige sinn. Men de springer ut fra Åndens evige kilde.

Det åndelige livs lover.

Når en kristen er nådd hit, er det av største betydning, at han lærer åndens lover å kjenne for å kunne vandre i Ånden. Ellers kan det skje at bedrageriske ånder får anledning til å villede ham ved etterligninger av sannheten. Og hvis han ikke er i stand til å gjennomskue slike falske etterligninger, vil han ubevisst synke tilbake i det sjelelige. Det er nemlig Satans mål igjen å få det åndelige menneskes frigjorte ånd, som er skilt fra sjelen, til å falle tilbake til sjelslivet. Derfor må det åndelige menneske lære å skjelne mellom, hva som i hans erfaring kommer fra ånden, fra sjelen eller fra legemet. Han må bevare sin ånd fri og opplatt for Guds Ånds påvirkning, forat han uhindret skal kunne samvirke med Gud. Han må forstå å kjenne og avverge de onde ånders påvirkning og angrep på sin ånd. Disse vil nemlig forsøke, enten å lamme ham og gjøre ham passiv, eller det motsatte, å gjøre ham overdrevent ivrig, så han kan bli uskikket til å bekjempe eller skade dem.

For å kunne vandre i Ånden må den troende vite hva ånd er og lære å gi akt på åndens lover.

F o r d e t f ø r s t e må han, så snart det kommer et trykk på hans ånd, gi seg tid og stillhet til å gå til Gud i bønn og be seg igjennom, inntil trykket heves.

F o r d e t a n n e t må den troende kjenne sin ånd så vel, at han er i stand til straks å merke, når den er ute av forbindelse med den Hellige Ånd. Og han må avvise alle fiendens anslag, som vil bringe ham ut av hans rette stilling.

F o r d e t t r e d j e må han straks forstå, når en gift fra den falne ånde verden berører hans ånd, som f. eks. motløshet, nedtrykthet, utilfredshet, klager, bitterhet, misunnelse, sårbarhet, utålmodighet m. m. Det er alt sammen noe som fienden direkte kan tilføre ånden. Og alt dette skulle han motstå, for en frigjort ånds seiersliv er glede. Disse giftige innflytelser på ånden er ikke det samme som kjødets gjerninger, men de kan fort nå til kjødet, dersom de ikke på det skarpeste blir avvist.

F o r d e t f j e r d e må han vite, om hans ånd har overherredømmet over hans sjel og legeme uten å være overanspent gjennom kamper og opprivende erfaringer. Det er tre tilstander som ånden kan befinne seg i, og som den troende må kunne forstå for å kunne handle deretter.

1. Ånden kan være nedtrykt, nedslått.
2. Den kan befinne seg i den rette stilling, i rolig overlegenhet.
3. Den kan være overspent, brakt ut av likevekt, opphisset og ivrig.

Når den troende vandrer i ånden, forstår han å oppløfte den når den er nedtrykt, og ved en rolig viljeshandling dempe den, når åndsmaktene gjennom overanstrengelse søker å få ham ut av likevekt.

Man kan sammenligne den menneskelige ånd med det elektriske lys. Når den er i forbindelse med Guds Ånd, er det lys. Men uten forbindelse er det mørke.

Når Gud bor i en, blir menneskets ånd en «Herrens lampe», Ordspr. 20,27.

Når et menneske føler seg nedtrykt, og man spør om det er noe i legemet, vil han sannsynligvis svare nei, men at han føler seg nedtrykt innvendig. Hva er det da som er

nedtrykt? Er det ikke ånden? Ånden kan være nedtrykt eller fri, høyt oppe eller dypt nede, i rett eller forkjært stilling. Den menneskelige ånds muligheter og evner kan kun virkelig gjøres, når den er i forening med Kristus og blir utviklet gjennom den Hellige Ånd, så den mer og mer styrkes til å stå imot mørkets makter.

Det åndelige menneske er fullkomment i Kristus.

I første brev til korintierne har vi en påfallende motsetning mellom den «ennå kjødelige» og den åndelige troende. Den første, barnet i Kristus, kan kun næres med «melk», evangeliets begynnelsesgrunner, mens den åndelige eller fullkomne kan motta Guds dype tings kraftigere føde, som ikke kan uttrykkes med menneskelige ord, men som den Hellige Ånd lærer, idet han tolker åndelige ting med åndelige ord, 1. Kor. 2,10.13. (Det står t i n g, ikke sannheter, men ting, kjensgjerninger, bestanddeler, som er likeså viktige som jordens synlige ting.)

Apostelen framsetter også klart den påstand, at det sjelelige menneske likeså lite kan erkjenne disse åndelige ting som de kjødelige «barn i Kristus», for for den sjelelige fornuft og visdom er de dårskap. Kun den som er åndelig, kan skjelne mellom dem og bedømme dem. De kan nemlig bedømmes likeså godt som de materielle ting. Den åndelige dømmer alle ting, for han er ved Ånden i stand til å trenge inn til tingenes sanne kilde og å skue gjennom det slør som er for øynene, til de åndelige sannheter bakom alt det synlige. Men det sjelelige menneske, som kun kan bruke sin naturlige forstand, er ikke i stand til å se videre enn til den grense som er satt for den menneskelige fornuft.

Den åndelige troende er fullvoksen i forstand, skriver apostelen. Om vi betrakter alle de steder hvor Paulus henviser til det åndelige menneske, vil vi oppdage hvordan adskillelsen mellom sjel og ånd over alt er den eneste betingelse for å nå det åndelige trin. For det fullkomne mål omtales igjen og igjen i forbindelse med evnen til å bedømme åndelige ting.

Sjelen behøver å bli rensket fra sjelslivet, forat dens intellektuelle del kan bli i stand til å oppta i seg sannheten ovenfra. Dette er et kjennetegn på det åndelige menneske.

«Visdom taler vi blant de fullkomne» 1. Kor. 2,6. «Vær ikke barn i forstand . . . i forstand derimot skal I være fullvoksne» 1. Kor. 14,20. « . . . idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom for å framstille hvert menneske fullkomment» (det samme greske ord for fullvoksnet) Kol. 1,28. «Men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken har sine sanser oppøvd til å skille mellom godt og ondt» Hebr. 5,14. «La oss da, så mange som er fullkomne (igjen samme greske ord) ha dette sinn» Fil. 3,15. For kolossenserne ber apostelen, at de må «fylles med kunnskap om hans vilje i all åndelig visdom og forstand» Kol. 1,9. Enn videre er det det åndelige menneske som han byr (pålegger) å hjelpe en bror til rette, når denne er blitt overlistet av en synd. Det er nemlig bare en sådan som kan handle med den himmelske visdom og troskap som er nødvendig for å kunne dømme synden fra Guds standpunkt, idet han omfatter den feilende bror med sann kjærlighet, Gal. 6,1.

Atter skriver apostelen til efeserne: «Inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» Efes. 4,13. Her blir igjen erkjennelsen nevnt i forbindelse med fullkommenhet. Troens enhet, som karakteriserer Kristi åndelige legeme og skal medføre dettes fullkomne utviklingstrin, kan ikke åpenbare seg før hvert enkelt lem er nådd til dette trin, og er blitt åndelig. Men det enkelte lem kan ikke bli åndelig, uten at vi lar adskillelsen mellom sjel og ånd fullbyrdes i oss, så vi kan bli helt og

fullt ett med den oppstandne Herre, og alle sjelens elementer blir regjert ut fra Gud-bevissthetens liv, og ikke fra den første Adams falne liv.

Det åndelige menneske er fullkommet i kjærligheten.

1. Joh. 4,18.

Ordet fullkommen, som av Paulus så ofte settes i forbindelse med erkjennelse, brukes av Johannes i forbindelse med kjærlighet. Han taler om å være fullkommen i kjærligheten, at den fullkomne kjærlighet driver frykten ut, og at kjærligheten er «fullkommen» og gir frimodighet på dommens dag. Johannes' brev viser således det åndelige menneske som en, hvis kjærlighet og følelsesliv står helt under Guds herredømme, og er fylt med den kjærlighet der flyter ut fra ham som bor i ånden. Guds kjærlighet er således fullkommet i oss, d. e. sjelens kar er fullstendig fylt med Guds kjærlighet, og derfor er dette kar, så langt dets evner rekker, fullkommet i kjærlighet, så det ikke finnes rom mer for frykt.

Men disse ord av Johannes betyr ennå mer enn at Guds kjærlighet kan flyte fritt gjennom sjelens kar. Han skildrer i sannhet det åndelige menneskes liv i ånden, nemlig hva det er å bo og leve i Gud-bevissthetens rike.

«Gud er kjærlighet, » skriver han, «og den som blir i kjærligheten, han blir i Gud og Gud i ham » 1. Joh. 4,16. Det betyr at det åndelige menneske, som lever og vandrer i kjærlighetens ånd, blir i Gud. Dersom frykt eller hat kommer inn, er han sunket ned i sjelens rike, og har gitt noe fra det adamitiske sjelsliv adgang, eller er som følge av onde makters angrep kommet ut av forbindelsen med Gud. Så snart han oppdager dette, må han gå til korset, og overgi det sjelelige element til korsets ords adskillende kraft. Han må overfor Gud kalle det synd og etter 1. Joh. 1,7 bli rensset og på ny iføre seg Guds fulle rustning.

Det åndelige menneske er ett med alle troende.

Det åndelige menneske blir forenet til én ånd med de andre lemmer på Kristi legeme. Ordet fullkommen, som brukes i 1. Kor. 2,6, benyttes også av den Herre Jesus selv i hans yppersteprestelige bønn for å beskrive enheten mellom hans gjenløste, aftenen før han gikk til Golgata: «. . . likesom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss . . . jeg i dem, og du i meg, forat de skal være fullkommet til ett . . . » Joh. 17,21-23. Den vesensforening som består mellom Fader og Sønn, foreningen av Ånd med Ånd, er den samme som består mellom alle de troende som er i Gud. Herrens ord kan ikke misforståes. Han sier: «. . . forat de skal være ett, likesom vi er ett.» Det betyr at Fader og Sønn bor ved den Hellige Ånd i den troendes ånd i fullkommen forening, og derfor må nødvendigvis den samme enhet herske mellom alle troende. Det åndelige menneske er derfor ikke bare ett med Kristus i Gud, som er kjærlighet, men han finner den samme enhet med Gud i andre. Han kan altså ikke fullkommet bli i Gud, dersom han i noen grad gir det adamitiske sjelsliv adgang, hvilket ytrer seg i splittelse, trette, tvedrakt og partier. Jak. 3,16 og Gal. 5,20.

Det åndelige menneske vandrer i lyset.

Atter er det med henblikk på det åndelige menneske at apostelen Johannes skriver: «Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod rensar oss fra all synd » 1. Joh. 1,7. Kun den som lever i Ånden kan vandre i lyset. Ethvert skritt tilbake til sjelslivet framkaller en sky som fordunkler lyset. Enhver troende som blir i Gud, han som er lys, vandrer i lyset, og har i det lys samfunn med Gud og

med andre som bor i lyset, mens blodet vedvarende renses fra all ubevisst synd, som kan komme gjennom sjelslivet eller ved berøring med verdens synd omkring oss. «Gud er lys, og der er intet mørke i Ham.» «Den som elsker . . . blir i lyset. » Dette er oppstandelseslivet, eller det skjulte liv med Kristus i Gud. Om dette liv talte Herren til sine disipler ved avskjeden med dem i Jerusalem. Og på pinsedagen ble det for dem en levende erfaring, da den herliggjorte Herre Jesu Ånd tok bolig i deres ånd, og løftet dem opp fra sjelslivet til åndelig forening med herlighetens Herre. Ved at de ble i ham, og han i dem, kunne de overbevise de vantro. Disse så den åndsfulle skares enhet og deres innbyrdes kjærlighet, som var fullkommen. De så at det ingen frykt var hos dem mer. De så dem vandre i så klart et lys, at syndig selvishet, slik som den viste seg hos Ananias og Saffira, ikke kunne tillates å finne sted hos dem.

I lyset av alt dette og i betraktning av hvilken betydning det har for Kristus og hans menighet, at alle hans legemes lemmer må bli åndelige for å kunne nå til foreningen med hodet, kan nødvendigheten av å forstå forskjellen mellom sjel og ånd ikke tas alvorlig nok. Ved å slutte å leve etter kjødet, i selv-bevisstheden, vokser man opp til å bli et fullvoksent åndelig menneske. Man blir i stand til å kjenne sin ånd, til å bedømme åndelig og til å rekke lengere og lengere fram etter det fullkomne, Fil. 3,14-15.

Vi kan ikke si hvor lang tid det skal gå mellom det første skritt inn i det nye liv i gjenfødselen, og det fullstendige herredømme over sjel og legeme. Men de ord Paulus bruker til korintierne, og Hebreerbrevets ord, inneholder en bebreidelse overfor dem som vedblir å være barn og «ennå kjødelige», mens de etter tiden burde være lærere og lede småbarna videre fram på veien. Barnestadiet kan avkortes eller forlenges, og man kan ikke måle det med bestemte tidsangivelser. Utviklingsperioden avhenger av det mål av sannhet som er grepet, av kunnskap og av troskapen i den troendes overgivelse og innvielse.

Hebreerbrevets ord viser tydelig, at den troendes stilling har meget å gjøre med hans framskritt. Etter å ha bebreidet de kristne for at de er uforstandige, trege til å høre og trenger til atter å lære begynnelsesgrunnene i Guds ord, sier brevets forfatter: «La oss derfor gå forbi barnelærdommen om Kristus og skride fram mot det fullkomne » Hebr. 6,1 - nesten de samme ord som Paulus skriver i Fil. 3, hvor han taler om sin egen ivrige fremadstreben. Skjønt han ikke mente om seg selv at han allerede var fullkommen, kunne han dog si: «La oss . . . som er fullkomne,» d. v. s. fullvoksne, åndelige. - La oss også være således sinnede, at vi jager imot målet til den seierspris hvortil Gud fra det høye kalte oss i Kristus Jesus.

Det åndelige menneske og det åndelige legeme.

Det åndelige legeme som 1. Kor. 15,44 peker på, og som den troende skal få i oppstandelsen, er den naturlige følge av den åndelige stilling som vi har betraktet. «Men det åndelige er ikke det første,» skriver apostelen, «men det naturlige (sjelelige), deretter det åndelige». Barnet i Kristus er ennå kjødelig. Men etter hvert som han mer og mer erkjenner og griper Rom. 6, slutter han å vandre etter kjødet, og da forstår han adskillelsen mellom sjel og ånd og blir et åndelig menneske, hvis sjel og legeme blir et kar som Gud kan åpenbare sitt liv gjennom. Nå er det igjen kommet den av Gud bestemte orden i menneskets tredelte natur, idet

1. den Hellige Ånd hersker i den frigjorte ånd (setet for Gud-bevisstheden),
2. sjelen eller personligheten er dens kar (setet for selv-bevisstheden),

3) og legemet er dens lydige tjener (setet for verdens-bevisstheten).

Nå er mennesket i sannhet åndelig, eller for å si det tydeligere, han er en ånd, som bor i sjelens kar, og dette er igjen omsluttet av et fysisk legeme. Uttrykket i 1. Kor. 15,44 viser at legemets forløsning finner sted i tiden for Herrens gjenkomst. «Også vi sukker med oss selv, idet vi stunder etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning » Rom. 8,23.

« . . . og derfra forventer vi og den Herre Jesus Kristus som frelser, han som skal forvandle vårt fornedrelses-legeme, så det blir likt med hans herlighets-legeme » Fil. 3,20-21. Vi vil overkledes, forat det dødelige kan bli oppslukt av livet, 2. Kor. 5,4. Legemet er derfor vedvarende et naturlig legeme, et lerkar (2. Kor. 4,7), og vil ikke bli oppreist som et åndelig legeme, før det i døden er blitt sådd i jorden, eller er blitt forvandlet i et øyeblikk ved den siste basun.

Men det åndelige menneske, som dag etter dag lever under Åndens herredømme, kan ha en stadig tiltagende forsmak på den kommende forløsning for legemet, for ved å vandre i Ånden, har hans legeme del i Åndens levendegjørende kraft - som Paulus skriver i Rom. 8,11: «Men dersom hans Ånd, som oppvakte Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han som oppvakte Kristus fra de døde, også levendegjøre eders dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i eder.»

Dette kan dog bare erfares så vidt som det animalske sjelsliv bestandig er «mistet», mistet ved korsets kraft, for det dødelige legeme kan kun bli styrket, når den levendegjørende Ånd uhindret hersker over sjel og legeme.

Apostelens betydningsfulle ord i 2. Kor. 4, 10-12 gjelder dette trin i den troendes liv. Likesom det sjelelige liv må mistes for at det åndelige liv kan finnes, således må det samme prinsipp, tap og vinning, gjøre seg gjeldende med hensyn til legemet. Derfor heter det: «Alltid bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme. »

Oppgivelsen av sjelslivet skjer gradvis og gir stadig større rom for åndslivet, ved at den troende innvilger i en dypere og dypere adskillelse av sjel og ånd, ved å gi seg inn under Åndens sverd i den himmelske yppersteprestens hånd. Likeså må «Jesu død» stadig utvirkes i vårt dødelige legeme, ved at den troende vandrer korsets vei - i overmåte tung trengsel, «mer enn vi kunne bære, så vi endog mistvilde om li vet . . . forat vi ikke skulle sette vår lit til oss selv, men til Gud som oppvekker de døde» 2. Kor. 1,8-9. Bare ad korsets vei kan Jesu liv styrke og gjennomtrenge det dødelige legeme. Dette å miste sitt eget liv for å vinne Jesu liv, utvirkes av den Hellige Ånd, ettersom den troende gjør framskritt i Herrens etterfølgelse. «Mens vi lever,» skriver apostelen, «overgis vi stadig til døden . . . forat også Jesu liv må åpenbares i vårt dødelige kjød. Således er da døden virksom i oss, men livet i eder.»

Så smertefullt det enn er for det dødelige kjød, kan dog det åndelige menneske, som er i stand til å utgrunne dybdene i Gud, gjennom alt erkjenne hvor uendelig viktig det er å miste seg selv. Han kan se at frukten av en slik død netopp er liv. Når Jesu liv uhindret kan strømme fra Ånden gjennom sjelen, så blir det liv for andre så vel som for den troende selv. Det blir livsstrømmer for Guds menighet, slik som Herren har uttrykt det i sitt løfte om de levende vannstrømmer. Levendegjørelsen av det dødelige legeme er også Åndens pant, hvorved legemet selv blir forberedt til den stund da det dødelige skal bli oppslukt av livet. «Men den som har satt oss i stand just til dette, er Gud, han som og har gitt oss Ånden til pant » 2. Kor. 5,5.

Noen farer for det åndelige menneske.

Den troende som i sannhet er blitt åndelig, er ikke derfor kommet bort fra kampen. Han er bare trådt over i et annet stadium, som fører finere og listigere snarer med seg. Efes. 6,10-18 taler om denne åndelige kamp. Det menneske om hvem Efes. 2,6 sier at han er satt med Kristus i det himmelske, omtales senere som en i kamp med ondskapens åndehær i himmelrommet, særlig i form av Djevelens kunstgrep.

Dette antyder at den åndelige troende særlig har å vokte seg for listige åndelige feller, som fiendtlige åndevesener stiller for ham.

De vil søke å bedra ham ved å innvikle ham i ting som står i forbindelse med åndens rike, mens kampen mellom ånd og kjød, som er beskrevet i Gal. 5,17, mer trer i bakgrunnen på dette trin.

Den list mørkets makter særlig legger an på, er å få den troende til i noen grad å vandre i sjelen i stedet for i Ånden, og å la seg påvirke av noe av det som stammer fra sansenes rike.

Det er derfor av viktighet for enhver som er åndelig, at han vet hvordan Satans bedrageriske ånder kan skape etterligninger av den menneskelige ånd i sjelen. De gjør dette ved at de gjennom forstillelse oppnår adgang til det ytre menneske, og så framkaller følelser i sjelen som tilsynelatende er fra ånden. Når disse følelser blir sterkere, overdøver de det sanne åndsliv, og den troende som ikke gjennomskuer disse fiendens kunstgrep, lar seg bare altfor lett lede vill av disse etterlignede åndelige følelser. Den sanne åndsvirksomhet kan derved lett synke ned og opphøre, alt mens han tror at han vandrer i Ånden.

Er Ånden således brakt til taushet, kan åndsmaktene hviske til ham, at nå leder Gud ham gjennom hans fornyede sinn, og således kan de skjule sitt bedrag og den virkelige, sanne tilstand for ham. På samme tid bryter falsk lys inn, som bringer falsk erkjennelse om åndelige ting, og derav følger falske slutninger, begreper, bedømmelser o.s. v., alt dette mens han mener seg å være opplyst av Gud, og ikke merker at han har sluttet å vandre etter Ånden.

En annen fare for det åndelige menneske er, at Satans bedrageriske ånder søker å skape følelser i legemet som han tror er åndelige. For å kunne seire i alle sådanne ting skulle den troende vite, at han burde motstå og avvise all fysisk bevissthet om overnaturlige ting, for det leder tankene bort fra vandringen i Ånden, og retter sinnet på legemlige inntrykk. Enhver åndelig overspenhet gjennom sjelelige og legemlige inntrykk og fornemmelser benyttes av fienden til slike angrep, for å få den troende dradd ut av foreningen med Guds Ånd, og få brakt en sky over hans ånd. Derfor bør legemet bevares rolig og under Åndens tukt. Man burde også unngå all overdreven latter, opphisselse og lignende, som oppriver det fysiske liv. De troende som streber etter å vokse opp til fullkommenhet, bør vokte seg for overdrivelser og ytterligheter i alle stykker, se 1. Kor. 9,25-27.

Når den fysiske del av mennesket får overtaket hos den troende, fordi han har latt seg bedra, og anser overnaturlige erfaringer som han har følt i legemet, for å være fra Gud, får legemet en plass og en betydning som kveler det sanne åndsliv. Under slike forhold føler legemet trykket av kampen, og foranlediges til å gjøre det arbeid som Ånden skulle gjøre. Kristne bør lære å kjenne åndens sanne følelser, som hverken er legemlige eller sjelelige.

En stor mengde av Guds barn vandrer «i sjelen», d. e. etter deres personlige følelser og meninger, i den tro at de lever i Ånden. Og da dette berøver dem kraften i kampen mot mørket, bruker de onde engler alle midler til å dra dem ned i sjelens eller legemets sfærer. Undertiden lar slike onde engler syner komme for Guds barns sinn, gir dem under bønner særlige forestillinger eller bringer legemet overveldende følelser av glede, liv, ild og kraft.

All bygging på overnaturlige ting som kommer utenfra, undertrykker åndslivet, og gjennom vidunderlige erfaringers lokkemat fører fristeren den troende ned til å leve i det ytre menneskes felt. Tilsist blir han ganske fengslet av de forunderlige ting, og taper ubevisst litt etter litt den indre forening med Gud. Han er opptatt av sine erfaringer, og Ånden blir satt tilside og ignorert. Den er ikke lenger den styrende eller kraften i striden og i tjenesten.

Ennå en alvorlig fare truer den menneskelige ånd, nemlig fristelsen til å handle uavhengig av den Hellige Ånd. Når den menneskelige ånd er blitt skilt fra sjelen og er blitt den herskende, står den ennå åpen for dårlige innflytelser av en helt annen art. La oss tenke oss at mennesket på en eller annen måte ubevisst har mistet føling med Guds Ånd, men vedvarende styres av sin egen ånd. Han tror da lett at hans egen regjerende ånd er et vitnesbyrd om Guds kraft, fordi han i andre retninger blir brukt av den Hellige Ånd til å vinne sjeler. Under denne forestilling kan hans ånd plutselig bli fylt med indignasjon, og da han tenker det er Gud som inngir ham den, lar han den få fritt løp. Men andre som virkelig kan skjelne, merker en hård tone som tydelig nok ikke er fra Gud.

Slike erfaringer kan vi gjøre ved offentlige taler, ved diskusjoner o.s. v., hvis det ikke blir våket og bedt. Den overnaturlige kraft er demonisk, og påvirker enten direkte ånden, eller oppvekker sjelelige følelser og bevegelser.

Enhver troende som søker å vandre med Gud, må forstå at så snart samarbeidet med Gud er avbrutt, står de onde makter rede til å påvirke hans ånd ved etterligninger av det guddommelige liv. Han må vite at nettopp fordi han er åndelig, er hans ånd utsatt for angrep av åndsmaktene. Den som tror at kun den Hellige Ånd kan ha innflytelse på hans liv, vil sikkert bli ført vill, for i så fall måtte mennesket kunne oppnå fullkommenheten her, og ikke mer behøve å våke og be.

Den troende som er blitt åndelig, må trenge dypt inn i betydningen av den usynlige kamp, slik som den skildres i Efes. 6, og lære å bruke Guds fulle rustning for å kunne være i stand til å bestå mot fiendens snedige angrep på den onde dag.

Guds Ånds arbeid i denne siste tid er å bringe Kristi legemes lemmer til full modenhet, så at hans herlige åpenbarelse snart kan finne sted, og Guds Sønns tusenårige regjering i forening med hans medarvinger snart kan begynne. Kun da kan det bli fred på jorden, når Satan og hans engler, som nå ødelegger den, er kastet i avgrunnen og herredømmet over verden er blitt vår Guds og hans Salvedes.

(«Og den syvende engel blåste, og høye røster lot seg høre i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet.» Åp. 11,15.

«Og den store drage ble kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderiket; han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si:

Fra nå av tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud, og makten hans salvede; for våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. Og de har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet; og de hadde ikke sitt liv kjær, like til døden.» Åp. 12,9-11. Tilføyd av utg.)

Ja, kom, Herre Jesus!

TILLEGG

Vår tids usynlige kamp.

Sjelskrefter mot åndskrefter.

1.

Lys over den siste tids farer.

« P s y k e, sjelskrefter står rustet til kamp imot p n e u m a, åndskrefter» er det betydningsfulle uttrykk en korrespondent i India bruker, for å beskrive den kamp i den usynlige verden som karakteriserer denne alvorlige tid. Slik er det bilde som han gir av den tilstand som rår i India i våre dager. For den som er i stand til å skjelne mellom sjel og ånd, gir ordene likeså levende uttrykk for hva som går for seg i Europa i dag. Men samtidig trenger Herrens sanne menighet dypere og dypere inn i de guddommelige ting, og den møter nye prøver, hvor det ser ut som den kunnskap den hittil har eid ikke er tilstrekkelig til å tilfredsstille dens åndelige behov. Nytt lys over Ordet, nytt lys fra den Hellige Ånd er derfor blitt en nødvendighet, fordi tidens forhold krever det.

Hva betyr disse sjelskrefter? Den omtalte korrespondent skriver: «Avgrunnens makter er gått fram for å forføre hele jorden.» Åp. 12, 7-12. De store omveltninger i den politiske verden er en av følgene. Det er nødvendig at Guds menighet legger merke til dette, for det berører den i vesentlig grad.

Korrespondenten forteller at han i det nordlige India traff en mann som hadde adgang til de høyere selskapskretser i guvernørens sommerresidens. Han fortalte korrespondenten om sine forbindelser med mahatmaene i India og i andre asiatiske land, og forsikret at han ukevis, ja, måneder forut, visste når det ville inntreffe store politiske begivenheter. «Vi er ikke avhengig av aviser og telegrammer,» sa han, «de kan bare berette om ting som er skjedd; vi vet hva som skal skje.» Så forklarte han korrespondenten at det var visse sjelskrefter, som mennesker der kjente mahatmaenes hemmelighet, henga seg til. Hva er sjelskraft? Den troende som lever i lyset av Guds ord, ser klart at det er ondskapens åndehær som er mer virksom enn noensinne, og som frambringer disse forferdelige katastrofer i de forskjellige forhold verden over.

Sjelskraft er et ord hvis magiske trylleri kun er kjent i Østen. Det er en kraft som utøves av disse såkalte «hellige» mennesker, som kaller seg mahatmaer. I lengst forsvundne tider var disse mahatmaer Indias åndelige førere, og man tillegger dem ennå den samme åndelige makt. De eier en kraft som ikke bare påvirker, men behersker andre menneskers vilje.

For å belyse hvilken betydning dette ord har for inderen, kan vi f. eks. henwise til Sévres-traktaten, ved hvilken Tyrkia mot forventning fikk alle de tapte besittelser tilbake. Det var en stor triumf for de orientalske folk overfor alle Vestens nasjoner. Inderen tror at det berodde på sjelskraft.

Denne sjelskraft sies å bli utviklet gjennom bønn og faste. Muhamedanerne henviser med stolthet til bønneforsamlingene i sine moskeer og templer. Tenk bare på de hundre tusener av pilegrimer som samler seg til bønn i den store Jumma moske i Delhi, og de ennå mange ganger flere «troende» som samtidig forretter sin bønn utenfor. Slike steder er det at sjelskreftene kommer i bevegelse eller frambringes. Her ligger den skjulte kilde til Islams makt. Enhver muhamedaner tror at en skjult kraft virker gjennom hans bønn og påvirker selve verdensbegivenhetene, og han handler etter den tro.

Hvilken lekse ligger det ikke heri for oss kristne. Både hinduer og muhamedanere dyrker denne sjelskraft ved sine bønneforsamlinger. I tusenvis samles de ved sine «hellige» valfartssteder. Ved de store Magh-fester i Allahabad samles hvert syvende år millioner av hinduer. Denne religiøse bønneøvelse forener hinduer og muhamedanere i en felles handling, å frambringe sjelskraft for å rette den mot Vestens folkeslag, og derved søke å undergrave disses makt og anseelse i Østen.

Så langt korrespondentens beretning.

Pember sier i sitt verk «Earth's Earliest Ages», at det menneske som vil frambringe sjelskraft, må bringe sitt legeme inn under sin egen sjels herredømme på en slik måte at han kan utskille sin sjel og sin ånd, og handle som om han er en frigjort ånd, løst fra legemet, skjønt han er levende med legemet på jorden. Den som har brakt sine sjelelige evner så vidt, kalles en «Adept», og kan lese andre menneskers tanker og kan innvirke på andre ånder. Han kan undertvinge ville dyr, og han kan sende sin sjel bort til fjerne steder og la den vise seg for fjerntboende venner i sitt legemes skikkelse. En slik makt over sjel og legeme nåes ikke uten lang øvelse, inntil legemet er så undertvunget at det er uimottagelig for alle smerter, gleder og følelser.

Hele den religiøse tendens i Østerland bidrar uten tvil til at sjelskraften har fått så fruktbar jordbunn der.

«Sjelskrefter mot åndskrefter.» Hvilken betydning har så det i Europa? Intet mindre enn at den samme utvikling av sjelelig makt foregår bevisst og ubevisst rundt omkring oss, og setter i bevegelse krefter som står i ondskapens usynlige makters tjeneste.

Sjelskreftene, som det her er tale om, er det naturlige menneskes makt til å dra fram skjulte krefter fra sitt eget vesen. Det åndelige menneske har også disse evner, men han ber til Gud på grunnlag av Jesu Kristi forsoning og kan derved sette
G u d s allmakt og kraft i bevegelse.

Men også troende kan i uvitenhet bruke sjelelige krefter i stedet for åndelige, og kan gjennom slik sjelelig bønn påvirke andre i den retning de ønsker. Således forteller et troende menneske i et brev: «Jeg har for kort tid siden erfart et fryktelig angrep av fienden. Gjennom blodstyrting og derav følgende hjerteanfallet, åndenød og utmattelse, befant mitt legeme seg i

en tilstand av sammenbrudd. Da jeg ropte til Gud, følte jeg at jeg måtte be meg fri for alle psykiske krefter og bønner, som jeg visste ble rettet på meg fra visse mennesker. I tillit til Kristi blods makt, rev jeg meg løs fra disses innflytelse. Resultatet var forunderlig. Jeg åndet igjen normalt, blodet stanset og utmattelsen opphørte. Alle smerter var forbi, og livet vendte tilbake til mitt legeme. Siden har jeg vært sunnere og kraftigere enn noensinne. Et par av disse bedratte sjeler, som stod min ånd imot, har jeg ved Guds hjelp fått lov å befri for denne snare. De øvrige befinner seg ennå i denne villfarelse fra avgrunnen . . . »

Dette er ikke det eneste tilfelle som i de siste par måneder er kommet til min kunnskap, om de nye farer som truer de åndsfylte kristne nå i endens tid, da mørket legger seg over jorden, og den store trengsel, som skal komme over hele jorden, er begynt. De andre tilfeller synes å peke på at frambringelsen av sjelskraft under bønnens forkledning, lettest finner sted hos dem som har hatt påfallende overnaturlige erfaringer, og på en eller annen måte har åpnet seg for onde ånder, mennesker med en fanatisk ånd, som søker å tvinge andre troende inn i de samme erfaringer som de selv har hatt. Hvis disse troende nekter å følge dem eller advarer andre mot å søke sådanne overnaturlige åpenbarelsen, så retter de sine såkalte bønner på dem, og ber Gud sende dommer over dem, eller tvinge dem til å overgi seg til det de kaller sannheten.

Vi minnes herved beretningen om disiplene, som var harme fordi noen ikke tok imot dem, og sa: « Vil du at vi skal byde ild å fare ned fra himmelen og fortære dem? » Og Herren svarte: « I vet ikke av hva ånd I er. » Gud bruker ikke makt for å tvinge noen sjel til å ta imot ham - selv om det er til hans eget beste. Den Hellige Ånd respekterer alltid den menneskelige vilje. Gud frelser bare den som vil bli frelst.

Vi vil alvorlig advare Herrens sanne tjenere mot å sørge over andre, fordi de ikke begjærer disse spesielle velsignelser. Vi vil be dem overlate disse andre Guds barn til Gud, og ikke utsette seg selv for den fare å framkalle og komme til å utøve sjelskraft ved å rette dårlige bønner på dem.

Enhver som hengir seg til *i n t e n s b ø n n*, bør omhyggelig unngå å be for andre om det som de mener er Guds vilje for dem. De bør aldri rette bønn til andre, men oppad til Gud, og la dem de ber for være uberørt av mulige farer for at sjelskrefter skal arbeide på dem i den stund. De som de ber for, må bare være under den Hellige Ånds innflytelse.

Vi siterer noe av en skrivelse fra en geistlig:

« Vi har nylig hatt en konferanse i denne by, og en av talerne var ivrig etter å påtvinge andre sine egne overnaturlige erfaringer, de særlige velsignelser han hadde fått. Jeg var gjenstand for mange « bønner » i denne retning, og jeg har siden alvorlig følt virkningen av dem . . . »

La oss huske at sann bønn har sitt utspring i Ånden, og består ikke i at våre sjelelige viljeskrefter i form av bønn rettes på hva vi kunne ønske for en eller annen.

II

Den usynlige kamp i våre dager.

Etterat dette lille avsnitt, « Sjelskrefter mot åndskrefter » ble offentliggjort i « The Overcomer », har jeg mottatt flere brev angående denne sak. En geistlig skriver at artikkelen er av epokegjørende betydning, og andre bekrefter beretningene i lyset av sine egne erfaringer. Alt

dette viser oss motstanderens tiltagende anstrengelser for å styrte, ikke bare verden, men Guds barn inn i den store trengselsperiode som Guds ord forutsier.

Noen har ønsket lys over betydningen av sjelskraft, og hvorfor denne evne og dens nåværende utvikling er så farlig for Guds barn.

For å kunne forklare hva sjelskraft består i og hvorfor mørkets makter særlig benytter seg av den i sin siste kamp mot Guds sannhet, må vi først og fremst gå til Skriften og be den Hellige Ånd vise oss hva Gud sier om sjel og ånd. Som det er påpekt i begynnelsen av denne boken, er forklaringen om sjelens vesen og dens forhold til ånden og legemet meget tydelig. Det sies: Mennesket består av 1) ånd, 2) sjel og 3) legeme.

- 1) Ånden er setet for vår Gudbevissthet,
- 2) sjelen for vår selvbevissthet, (jegets tilværelsesbevissthet) og
- 3) legemet for vår verdensbevissthet.

I ånden (den troendes) bor Gud, Joh. 14, 23.

I sjelen bor selvet, menneskets personlighet, Matt. 10, 28.

I legemet bor sansene, Rom. 8, 5-8.

Forskjellen mellom sjel og ånd kan ikke tas alvorlig nok, for det er uklarheten på dette punkt som gjør det mulig for den onde å villedde mange Guds barn.

Det finnes steder i Skriften som tilsynelatende framstiller sjel og ånd som ett og det samme, men et nøyere studium av sammenhengen samt kjennskap til kristnes erfaringer, vil forklare uttrykket for den troende, hvis liv er nådd opp imot aldersmålet for Kristi fylde. En sådan sjel blir gjennomtrengt av Ånden, så de to praktisk talt blir ett.

«Gud er Ånd, og de som tilber ham, bør tilbe i ånd og sannhet,» sa vår Frelser. Hvert menneske har en ånd, selv om den er skilt fra Gud ved fallet. Det er denne ånd som ved Guds ords lys blir antendt av Guds Ånd og gjenfødt til Kristi liv, så mennesket blir en ny skapning, født på ny, Joh. 3,3. Det er således ikke noen guddommelig gnist i menneskenaturen etter fallet. Det er en fallen ånd, skilt fra Gud, en ånd som behøver en ny fødsel for å kunne leve for Gud.

Dette er kjernepunktet. Fallet og nødvendigheten av en ny fødsel gjennom Jesu stedfortredende død kan aldri bli et spørsmål om «synspunkter», som man kan ha «forskjellige meninger» om. Enten er man død i vantro, eller gjenfødt til nytt liv. Derfor setter den onde nettopp her alle anstrengelser inn på å bevare sin innflytelse, og her er det at de forskjellige religiøse retninger skiller seg.

Dr. Murray skriver: «Sjelen er setet for selvbevisstheten. Den omfatter våre moralske og intellektuelle evner, også selvfølelse, selvbestemmelse, sinn og vilje. Adams fall skjedde derved at hans sjel eller «jeg» skulle avgjøre, om d e t ville underordne seg ånden og

gjennom den bli bundet til Gud og hans vilje, eller om hans sjel og «jeg» ville underordne seg legemet og gi etter for det synliges tillokkelser. Adams sjel forkastet åndens herredømme og ble legemets slave. Derfor heter det om mennesket at det er kjød (1. Mos. 6,3), og alle sjelens egenskaper er kjødelige og beherskes av kjødet, Rom. 8,7.»

Dette kaster lys over spørsmålet, hva sjelskrefter er. Utvikling og bruk av sjelskrefter er med andre ord utvikling og bruk av sjelens evner i den falne tilstand, uten forbindelse med Gud, selv om det kan ha utseende av at kreftene er fra Gud og i hans tjeneste. Virkelig åndelige kristne må merke seg dette, for sjelskrefter har sitt utspring i sjelen, det er selvet, og ikke i ånden, som hos de troende er den Hellige Ånds bolig. Gud utfører ikke sine hensikter gjennom disse krefter, selv om han bruker et innviet menneskes sjelsevner som redskaper som han åpenbarer sin guddommelige kraft i den troendes liv ved.

Murray sier: «Den største fare som truer menigheten så vel som det enkelte Guds barn, er sjelens ubundne virksomhet med dens forstands- og viljekrefter. Hos de fleste har nemlig sjelslivet vært det herskende så lenge at de endog etter å ha innvidd sitt liv til Kristus, mener at de selv må virke for å føre sin innvielse ut i livet. Så mektig og så dypt skjult er dette jeg, at selv når Guds barn lærer å tjene Gud, vil kjødet bestandig hevde sin rett og vegre seg ved å la Ånden regjere alene. Menneskets egne anstrengelser vil bare hindre og kvele Ånden. Det som er begynt i Ånden, kan lett ende i kjødet.»

Så er da den kamp som den omtalte korrespondent i India beretter om, ikke noe nytt, men bare mer åpenbar. Det er den gamle kampen som Paulus taler om i Gal. 5,17: «Kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet; de står hverandre imot,» og i Rom. 8, 7: «Kjødets attrå er fiendskap mot Gud.» Kjød og Ånd vil altså stå i skarp motsetning til hinannen, selv når kjødet viser seg f. eks. i form av sjelelig nidkjærhet eller på annen måte i sjelens form. Paulus omtaler slike kjødets gjerninger i Gal. 5: avgudsdyrkelse, trolldom (magiske kunster), fiendskap, kiv, tvedrakt, partier o.s. v., alt sammen utslag av sjelskrefter under kjødets makt.

Vi har nå betraktet saken fra det individuelle standpunkt, slik som den enkeltes erfaringer kan være. Nå vil vi se den som helhet fra verdensbevegelsens strømninger, og vi må si at kampen i verden mer og mer åpenbarer seg som en kamp mellom sjelskrefter og åndskrefter. Hvordan kan det forklares?

Vi vil vende tilbake til tragedien i Edens have, og se hva Adams fall betydde, og hvilket mål slangen hadde for øye - et mål som nå nærmer seg. Vi har ikke gjort det riktig klart for oss, hvilke dype og vidtrekkende følger fallet hadde for menneskets sjeleliv, og hvilke krefter Adam brakte med seg i den falne tilstand, og at de krefter som Gud hadde gitt ham, fra nå av lå åpne for den ondes påvirkning.

«I skal bli likesom Gud.» Det var det lokkemiddel som ble satt ut for Eva. Det synes som om ordet i 1. Mos. 1, 26 nettopp også antyder, at det var Guds hensikt at de skulle bli etter Guds lignelse, d. v. s. at de vidunderlige anlegg som Gud nedla i mennesket skulle utvikles, inntil mennesket var blitt lik sin skaper i vesen og karakter og med hensyn til makt og herredømme på jorden (E. M. Hardie).

Hvor sørgelig at Gud, som alene var den som kunne opplære mennesket til å bruke sine rike sjelskrefter på rette måte, ved fallet ble skilt fra det vidunderlige vesen som han hadde skapt, og at alle disse sjelsevner nå lå åpne og blottet for Guds fiende.

Vi kan ikke etterspore alle følger av fallet ned gjennom tiden på dette spesielle område. Men Guds ord peker igjen og igjen på hvorledes fienden nettopp utnyttet disse menneskers skjulte krefter, idet trollmenn, tryllekunstnere og magere står i forbindelse med mørkets makter.

Først ved endens tid, som vi nå lever i, skulle Satans onde plan med menneskene nå sin fulle utvikling. Hans mål er å oppnå det fulle herredømme over hele den bebodde jord, og Skriften sier at han for en kort tid skal oppnå dette gjennom Antikrist, som han utrunder med overnaturlig makt. Derfor er korrespondentens ord så rystende sanne, når han skriver, at sjelskrefter ruster seg imot åndskrefter. Det foregår nettopp i vår tid, og det er gjennom det falne menneskes sjelskrefter at hele verden gjøres rede til å motta Antikrists regjering. Det betyr at Gud selv for en tid skal være *a v s a t t*.

De anlegg som det fullkomne menneske fikk i eie ved skapelsen, og hvis utvikling under Guds veiledning og hjelp ville ha gjort ham lik Gud, vil nå bli utviklet og påvirket av den onde i en slik grad at mennesket, når disse evner trer i virksomhet under Satans siste forferdelige regime, vil tro om seg selv at han er likesom Gud, idet han utøver disse krefter under den ondes kontroll og bistand, 2. Tess. 2,9.

Allerede nå forkynner spiritistene dristig at mennesket besitter alle de egenskaper som man hittil tilskrev Guddommen. Og dr. Grattan Guinness skrev for år tilbake at det store frafall ville karakteriseres ved at den falne adamsnatur ville tilegne seg ting som kun tilkom dem der skulle få guddommelig natur.

Dette belyser hva der går for seg nå i våre dager. Hvor hurtig sprer ikke frafallet fra troen på evangeliet seg hos den bekjennende kristne kirkes ledere. Dette er for en del resultatet av fiendens skjulte påvirkning på menneskets falne sjelskrefter. I andre kretser danner psykologien hovedemnet og oppdagelsen av psykiske krefter som intet dødelig menneske har drømt om, oppfyller i en grad sinnet, så de i sannhet er som barn som kastes og drives om av ethvert lærdoms vær. Listig føres de inn i villfarelsens kunster (Efes. 4,14), uten å vite at de på den måten tjener den onde, og er med å fullføre hans verdensomfattende plan.

Hvorledes Satan påvirker mennesker i alle samfunnslag, vil vi et annet sted behandle mer inngående. Det er tilstrekkelig her å fastslå at hans anslag går ut på å føre mennesker til oppdagelsen av naturlige fenomener under navn av psykisk vitenskap. En liste over slike oppdagelser er for år tilbake gitt av E. Mc. Hardie i Apostorieskriftene, og man kunne i dag utvide denne ennå mer. De går ut på å etterligne det vidunderlige gudsliv i Ånden på det sjelelige område. Og det er i denne overhåndtagende utvikling og bruk av sjelskrefter at faren ligger for de Guds barn, som virkelig er åndelige, men som ikke vet noe om disse skjulte krefter i det menneskelige vesen.

III.

Vår tids psykologiske oppdagelser.

Vi har før her i boken sitert dr. Murrays ord om den store fare som menigheten er utsatt for ved sjelens ubundne virksomhet med dens forstands- og viljekrefter. Denne fare er øket sterkt i vår tid, fordi de som kaller seg psykisk vitenskaps forskere har ført skarer til kunnskap om de uanede skjulte krefter i det menneskelige vesen. For den kristne som ønsker å vandre i Ånden, er faren særlig stor, for selv om han har fått sin ånd levendegjort, kan han i uvitenhet

bruke sjelskraft, selv i sin tjeneste for Herren. Dette kan mer enn vi aner være årsak til at arbeidet bærer så lite frukt.

Vi vil nå søke å få et overblikk over de farer som det vi sammenfatter under benevnelsen sjelskraft rommer. Mer enn noen annen har sikkert avdøde forfatterinne Mrs. Hardie gjennom sine verdifulle bøker bidratt til å kaste lys over dette emne. Men hennes bøker, som nettopp skulle være en hjelp for Guds barn i denne siste tid, er utgått.

(For noen år siden besluttet avdøde dr. Rudisill, etter å ha lest disse bøker, å oppsøke forfatterinnen. Han foretok den lange reise til Aberdeen, og fant den gudhengivne kvinne boende alene i et kvistværelse, hvor hun gjorde alt sitt arbeid selv, da hun hadde gitt alle sine midler ut for å utbre sitt budskap. Hun var, sier doktoren, i besittelse av stor bibelkunnskap og behersket helt både det hebraiske og greske språk. Hun døde senere på et sykehus etter et slagtilfelle, uten å etterlate noen som kunne fortsette hennes arbeid.

De kjensgjerninger som behandles i dette avsnitt, er tatt ut av Mrs. Mc. Hardies skrifter.)

Det er forunderlig å legge merke til at jo mer enden nærmer seg, desto sterkere arbeider motstanderen på å undergrave

1. Moseboks autoritet. Årsaken er sikkert den at den ikke alene inneholder grunnsannhetene om fallet og løftet om gjenløsningen, men også har nøklen til alle våre dagers problemer. Som allerede nevnt, bestod den lokkende fristelse i det løftet som ble gitt til Eva: «I skal bli likesom Gud,» og dette var også Gud Herrens bestemmelse da han skapt mennesket.

Nå må vi merke oss tre ting:

1) Nettopp de samme sjelsegenskaper som i dag blir brakt for lyset gjennom psykisk forskning, ble nedlagt i det fullkomne menneske i den hensikt at de skulle utvikles i Guds samfunn, inntil mennesket nådde det høye mål hvortil Gud hadde bestemt det.

2) Forføreren visste om at disse krefter var nedlagt i det syndfrie menneske, og ønsket å bringe dem i virksomhet under sin kontroll stedet for under Guds.

3) Da Adam falt fra Gud samfunn og ble skilt i ånden fra ham, da falt også med ham alle disse skjulte krefter, som nå lå åpne for forførerens innflytelse.

Vi nevnte kort i forrige kapitel at Satan søker å påvirke mennesker i alle samfunnslag og stillinger. Hans snedige anslag går ut på å fange vitenskapsmenn, forretningsmenn og religiøse mennesker. Hans plan ble avslørt gjennom et medium, som inspirertes av de onde ånder. En av disse forkynte mediet at det inntil da bare var lyktes å nå den ulærte del av menneskeheten, fordi vitenskapsmenn på få unntagelser nær, holdt seg borte. Men oppfordringen til vitenskapelig å studere de psykiske fenomener ser vi nå har fremmet Satans plan, idet nettopp mange av de lærde lar seg besnære av det store bedrag.

Fra spiritismens historie ser vi at det avgjørende skritt for å få mennesker hensatt i en tilstand som gjorde det mulig for de onde ånder å bryte igjennom og komme i forbindelse med dem, var Anton Mesmers oppdagelser omkring 1778.

(Dette er bortsett fra en «Adept»s lange og besværlige trening.)

Hans lære kalles mesmerismen. Hans tilhengere gjorde stadig større oppdagelser og frambrakte fenomener som likesom syntes utrolige. Men det var først da Mesmer antok karakter av vitenskapsmann og rettet et opprop til den lærde verden om å undersøke disse «naturlige fenomener», idet han begjærte vitenskapelige menns bifall til sine oppdagelser, at

Satans plan helt kunne utfolde seg. Psykiske forskere hevder, at mesmerismen er den klippe hvorfra alle psykiske vitenskaper (Christian Science iberegnet) er hugget.

Listen over de oppdagelser som fulgte etter Mesmers offentliggjørelse av sine «vitenskapelige oppdagelser» av de skjulte krefter i menneskets sjeleliv, viser hvor utrolig bevegelsen vokste. I 1784 oppdaget en elev av Mesmer «Clairvoyance», som en følge av den mesmeriske søvn, og kom deretter tilfeldig inn på tankelesning. Man fikk gamle bøker fram og studerte dem, og fikk deri en del kunnskap om naturens hemmeligheter, som viste seg å ha vært kjent av noen få. Men nå ble det til en omfattende bevegelse, som har revet mange med seg, og som tilsist vil få hele verden hyldet i et nytt dypt mørke. Nye oppdagelser framkom ettersom årene gikk, såsom hypnotisme, neurologi, psykometri (en oppdagelse som går ut på at sjelen kan arbeide utenfor legemet, og at psykometrikerne kan lese fortiden som en åpen bok) og flere andre. Den såkalte statuvolisme er også en av disse og betyr en merkelig tilstand ad viljens vei, hvorved et menneske formår å forflytte sin sjel til et annet fjernt sted, og se, høre, føle, smake og lukte hva der foregår. I 1847 kom gjennom en vekkelsespredikant en oppdagelse som kaltes pathetismen. Dette foranlediget at han oppga sitt presteembete for å gi seg helt hen til denne sjelelære og utforske trancetilstanden. Store skarer ble under hans foredrag magnetisk påvirket, og han tilskrev dette den kraft som bor i mennesket, hvorved man kan frigjøre seg for smerter og sykdommer.

I begynnelsen skjulte den onde sin andel i disse fenomener, og de ble av alle mennesker kun ansett for naturvitenskap. Man tenkte ikke på å sette dem i forbindelse med åndemakter - disse holdt seg forsiktig tilbake.

Senere utvikledes psykisk forskning i den ondes tjeneste ganske åpenlyst, idet han fikk forretningsfolk til å benytte seg av den til egen fordel. Ved hjelp av stor reklame utbredtes bøker om utviklingen av de skjulte krefter, og det ble trengt inn på forretningsfolk at de skulle anvende sjelskrefter, magnetisme, hypnotisme m.m. for å få makt over dem som de ville overtale til handel eller annet, og for å utvikle i sin egen person en sterk magnetisk, fengslende makt.

(Dette utvikler seg nå med en likefram forbløffende fart. En korrespondent har nettopp nå sendt meg noe papirer som oversvømmer Amerika, og som anbefaler bøker med følgende titler: «Personlig makt eller din persons-overmakt», «Skapermakt eller dine virkekrefter», «Troesmakt eller inspirasjonskrefter», «Fornyende kraft eller livsforyngelse», o.s.v.)

Endelig nådde djevelens snedige anslag på dette punkt til de religiøse mennesker. Hvilke hell han har hatt, viser det store frafall fra evangeliets sannhet blant kristne predikanter og ledere, og den alminnelige antagelse av det rasjonalistiske syn på Bibelen og særlig avvikelsen fra troen på Kristi forsoningsoffer.

Dette er nettopp den ondes hovedformål. Det skjulte og underminerende arbeid av ondskapens åndehær synes nå å nå sitt høydepunkt, og vi kan se hvordan den ene etter den annen av menneskehetens ledende parter faller som offer for denne list. Planen har vært mesterlig. Vitenskapsmenn gikk i spissen, og nå har den moderne teologi kapitulert overfor denne falske, såkalte vitenskap, ført bak lyset av denne store bedrager. Han har gjennom dette fått fastere grep om styret, og verden nærmer seg den mørke time, da Satan for en kort tid virkelig vil være denne verdens gud.

Dypere og dypere trenger menneskene inn i de sjelelige mysterier, som hittil kun har vært kjent av få, og kommer derigjennom i forbindelse med de onde makter. Oppdagelse følger på

opdagelse, inntil det blir nesten umulig å holde trit med bekjentgjørelsen i avisene. Nå er f. eks. psykoanalyse blitt en anerkjent vitenskap, selv om et overhode ved en kirkekongress uforbeholdent erklærte at den var «en i overflødig grad vading i smusset». Og nye apostler skyter opp som paddehatter av jorden, hver med en ny lære, hvorved de lokker de uerfarne bort fra Kristi evangelium inn i denne malstrøm av psykisk vanvidd.

Hva alt dette betyr for vår tid, er det samme som hva Noahs dager betydde for den slekt som da levde - at en syndflod som ødela alt kjød på jorden, ble nødvendig for å bevare menneskeslekten gjennom den ene familie, som ikke hadde tatt del i den herskende fordervelse. Det viser seg ved nøye undersøkelse, at for ethvert punkt i Kristi evangelium har psykisk vitenskap en tilsvarende fase, som skal utgjøre en erstatning for Kristi evangelium. Ja, selv deres forening med usynlige vesener gjøres til en etterligning av de troendes forening med Kristus. Og etter som floden stiger høyere, vil det stadig tydeligere åpenbares, at det er Satans store mål å føre den samme fordervelse over menneskeslekten som i Noahs dager.

Derfor er det så nødvendig at Guds barn lærer å kjenne forskjellen mellom sjel og ånd for sin egen sikkerhets skyld. De må vite, at man uten å ville det kan drive psykoanalyse ved å fordype seg i andres nød og vanskeligheter og anstrenge seg for å hjelpe dem ut av dem, i stedet for i tillit til den Hellige Ånds kraft å føre dem til korset for å bli frigjorte.

Derfor gjelder det for et Guds barn å bevare sin livsforbindelse med den oppstandne Herre og ved den Hellige Ånds kraft holde sitt adamitiske liv i døden, for at ikke gudsbarnet i kampen mot fienden skal benytte seg av sin egen sjelskraft i stedet for av Guds Ånds kraft. Sjelskrefter imot åndskrefter er den avgjørende kamp i dag. Kristi legemes lemmer er ved den Hellige Ånds iboende kraft på vandring mot himmelen. Verdens atmosfære fortetter seg mer og mer som følge av de psykiske strømninger som fiendene i luften driver sitt spill bak. Gudsbarnets eneste sikkerhet er en levende forbindelse med sin Gjenløser, et liv skjult med Kristus i Gud, for der lever vi over den atmosfære som er forgiftet av fyrsten som har makt i luften.

Fire regler må gudsbarnet holde fast:

I. Kristi blod til uavbrutt renselse.

II. Kristi kors til likedannelse med hans død.

III. Den oppstandne Herres makt bevaret i hjertet.

IV. Denne makt rettet imot fienden.

Det alene vil føre Kristi legemes lemmer seirende igjennom til forening med hodet.

IV.

«Sønnen kan slett intet gjøre av seg selv.»

Vi har sett at sjelskrefter går ut fra sjelen, men de har sitt utspring fra det animalske liv, som Bibelen kaller kjød, og ikke fra ånden, selv om det slett ikke ser slik ut. Vi må nemlig huske på at ved fallet kom sjelen inn under kjødets makt og vedblir å være det, inntil mennesket blir gjenfødt og den Hellige Ånd blir den drivende kraft i gudsbarnets liv, og kommer til å herske over sjelens evner og krefter. Fornuften f. eks., er en sjelelig egenskap, og den kan ledes og

påvirkes enten av sjelens krefter fra kjødet, eller av den Hellige Ånd gjennom menneskets ånd.

På grunn av uvitenhet har utviklingen og bruken av de psykiske krefter fått lov å gå for seg, fordi man holder dem for å være åndelige. Men Kristi ord er prøvestenen. Han sier: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet.» Det vil si, bare det som Guds Hellige Ånd virker i din ånd, har sitt utspring fra Gud. De skjulte krefter i sjelen er altså ikke et utslag av Guds kraft, som mange tror. Det heter f. eks.: «Gaven til å helbrede har sitt sete i sjelen og skal bare utvikles.» En prest skriver feilaktig om dette således: «Denne kraft blir undertiden kalt animalsk magnetisme, undertiden psykisk kraft... Når denne kraft overgis til Gud, blir den en Åndens gave . . .» Men de sanne Åndens gaver kommer ikke fra vår sjel, men fra Gud som er Ånd. De kommer gjennom vår ånds kanal, og ikke gjennom sjelens.

Så igjen har man sett seg om etter spesielle tegn som skulle levere bevis for at den troende har mottatt åndsåpen, og speider etter åpenbaringer som bevis på det. For å frambringe disse, har man anvendt metoder som nøyaktig stemmer med dem mesmeristene bruker, og så er døren blitt åpnet for sataniske bedragerier. Det kan også skje at et Guds barn har opplevd sann åndsfylde, utgytt i sin menneskelige ånd, men har så i uvitenhet utviklet de sjelelige krefter slik at tjenesten for Herren ble en delt tjeneste. Hvis man f. eks. i en forsamling synger et kor om og om igjen, kan deltagerne bli hensatt i en psykisk tilstand slik at de blir ute av stand til å tenke klart og fornuftig eller til å bruke sin vilje og dømmeevne.

Båret på denne flodbølge av psykiske krefter utfører demonene i dag sine planer. Ethvert Guds barn blir i sin tjeneste for Herren behersket enten av den Hellige Ånd, eller av de sjelelige krefter. Det er ånden som fødes på ny. Når Guds Ånd kommer inn i menneskets ånd, opplyser den derfra sinnet og bruker de sjelelige egenskaper og evner. Ved at den troende vandrer i Ånden og oppfyller dens betingelser, vil alt bli forvandlet og helliget, og tjenesten for Herren vil bære den Hellige Ånds stempel. Ved sinnets fornyelse blir tankene opplyste, og de forvirrede, uklare begreper forsvinner.

Hvor sant er ikke det ordet: «Kjødet gagnar intet.» Det arbeid for Herren som er inspirert av det kjødelige sjeleliv, bærer ingen frukt, for likesom kjødet intet gagnar, gagnar heller ikke sjelslivet noe.

Vi vil betrakte noen ord av Herren om hans egen stilling, når det gjaldt å stole på seg selv og sine personlige krefter, som dog for hans vedkommende ikke var falne krefter. Han taler i Joh. 6, 53-58 om dette å ete hans kjød og drikke hans blod. Hans disipler sa at det var en hård tale. Det var med hensyn til å forstå de åndelige sannheter at Herren sa at kjødet intet gagnar. Ja, dette er s i k k e r t en hård tale for kjødet, det naturlige menneske, som jo er ute av stand til å fatte de åndelige ting. Men derfor var det Herren sa: «Sønnen (som menneske) kan ikke gjøre noe av seg selv.» Han var i alt avhengig av Faderen, og han sa: «Faderen, som blir i meg, han gjør sine gjerninger.» Således skal også vi lære å gå i vår Mesters fotspor og i alle ting vente på Herren, inntil vi kjenner hva som er fra ham, og hva som stammer fra oss selv. Da skal vi likesom han erfare at Faderen er med oss, fordi vi gjør det som er ham til behag, Joh. 8, 29.

Jesus sier: Jeg er ikke kommet for å gjøre m i n vilje, Joh. 6, 38. Han søker ikke sin egen ære. Om vi inntar den samme stilling og er likeså avhengig av Gud, da vil vi bære frukt i Ånden. «Et menneske kan ikke få noe uten at det er gitt ham fra himmelen», Joh. 3, 27.

Uvitenhet om de sjelelige krefter er en fare for Guds barn i dag. Det er i høy grad nødvendig å lære og skjelne mellom sjel og ånd, og la Guds ord forestå adskillelsen. Hebr. 4, 12. Den så utbredte sjelelære er særlig farlig for søkende og religiøse mennesker, fordi den tilsynelatende kan gi fred gjennom psykologisk innsikt. Man frelses fra sine såkalte svakheter ved psykologisk behandling, men ikke ved syndserkjennelse og omvendelse. Også Guds barn kan komme i fare ved å betrakte seg selv fra et psykologisk synspunkt. Mens de på den ene side stoler på Gud, kan de dog allikevel bli så opptatt av å beskjeftige seg med åndens, sjelens og legemets lover at de mister avhengigheten av den Hellige Ånd, der som Jesus sier, «skal ta av mitt og forkynne eder» Joh. 16, 14.

I vår tids store overnaturlige bevegelser spiller psykologiske krefter en hovedrolle. Jeg har nettopp mottatt et brev langt borte fra, som omhandler en vidtgående helbredelsesbevegelse, og brevskriveren sier: «Det hele er et fullstendig feilgrep. Tusener og atter tusener kommer, men det slår feil. Og hva kan man annet vente, når lederen, som foretar håndspåleggelse, røker og drikker whisky.»

Til slutt vil jeg bare peke på ennå noen farer med hensyn til sjelskrefter i det kristelige liv. Der gis sjelskrefter i forbindelse med viljen. Viljen, som er en av sjelens evner, må ledes av ånden, og ikke av kjødet. Nå er det mulighet for (som vi har påpekt i begynnelsen) at en viss sjelskraft kan utvikles ved viljesbønn, det vil si at man gjennom sjelskrefter får makt til å la sin egen vilje påvirke dem man ber for. Det er ofte i uvitenhet herom at mange troende retter sine tanker, ord og bønner på bestemte mennesker, og ber at de skal nå dette eller hint eller handle slik og slik. Derfor må vi være på vakt i bønnen, og ikke stenge våre egne sjelskrefter inne og rette dem på bestemte mennesker, men be i Ånden og rette vår bønn oppad mot Gud. Heller ikke skal vi foreskrive Gud hva han skal gjøre overfor andre, men be at Gud vil vise dem det han ser de trenger. Vi skal ikke be om at de må gjøre eller se det vi tror er Guds vilje med dem. Hvis det er levende, troende mennesker vi ber for, må vi huske at vi er lemmer på samme legeme, og hver har sitt ansvar overfor Gud. For ham står eller faller vi.

Som vi tidligere har pekt på, er det også en tilbøyelighet til ved andakter og gudstjenester å nære sjelelige elementer og dyrke det sjelelige følelsesliv. Når mennesker, som uken igjennom lever et verdslig liv, kan bli så oppbygget i kirken om søndagen, er det sikkert fordi musikken og de andre innflytelser har tilfredsstillt og beroliget dem. Men de har ikke sett sin synd og omvendt seg. Mange kristne aner ikke at grunnen til at de ikke får seier over visse synder er den at de i sitt religiøse liv gir etter for det sjelelige og søker tilfredsstillelse for sitt jeg. På den måten opprettholder de ett eller annet kjødelig bånd, mens de tror at de har brutt med kjødet. Måtte vi lære å få rensset vår gudstjeneste, bønn, andakt og tilbedelse, så vi virkelig tilber Gud i ånd og sannhet. Det er sådanne tilbedere Faderen vil ha.

Det er en fare i vår tid for det åndelige menneske at alle de mange tankestrømninger, som nå overskyller verden, skal få innflytelse på sjelslivet. Man kan unngå denne innflytelse ved å ha sin stilling der hvor Paulus beskriver den i Gal. 2, 20: «Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og ga seg selv for meg.» Der kan maktene i luften ikke nå deg.

Er vårt sinn virkelig blitt fornyet? Blir det opplyst og ledet av Guds Ånd? Eller er vi ennå bare naturlige, sjelelige mennesker? Hverken vantro eller rasjonalisme kan bekjempes ved intellektuelle argumenter, men bare ved åndskraft og bønn. La oss be Gud å lære oss å leve og

vandre etter Ånden. Da vil vi med fornyede sinn kunne skjelne bedre og bedre mellom sjel og ånd. Guds ord vil gjøre det; det er levende og kraftig nok til det i dag som det var fordem - og da vil vårt sjelelige jeg dø på korset, og vi blir i sannhet åndelige mennesker.

V.

Forvekslingen mellom det sjelelige og det åndelige.

I Åp. 13, 5-6 omtales dyret, som dragen ga makt til å tale bespottelser mot Gud, hans navn og hans trone. De forutsagte tegn begynner å oppfylles i våre dager på en så påfallende måte at det er vanskelig å holde skritt med dem, og å få dem avsløret i rette øyeblikk, for å advare dem hvis navn er skrevet i livsens bok hos Lammet, v. 8.

Satan opptrer i skikkelse av lysets engel og bruker Guds ord og Kristi evangelium til å utføre sine hensikter, for under dekke av Guds hellige ord å vinne innpass blant mennesker med sine bespottelige vranglærdommer. Høydepunktet av bespottelsene er sikkert det at Herrens bord, ihukommelsesmåltidet, som ble innstiftet for å forkynne og minne om hans død, er blitt gjort til demoners bord ved at der tillegges det magnetiske og psykiske krefter. I en nylig utkommet bok sier en biskop dette, at «sakramentenes vitenskap forstås av alle, som har utviklet sitt psykiske anlegg». Biskopen forklarer videre, at presten innsettes til å meddele Herrens kraft til folket. Disse krefter blir materialisert i prestens legeme, og de samler seg innenfor hans messeskjorte. Det finner også sted en stadig virksom kraftutstrømming fra stenene på alteret og fra stakene og korset, som alt sammen er magnetisk - især når det blir forbundet med røkelse. Da er det alltid en stor forsamling av hellige engler tilstede, og de vidunderlige krefter som utgår fra dem, blir oppfanget til gagn for menigheten, når det blir båret passende klær, som kan tjene som kraftledere. Forfatteren av «Sakramentenes vitenskap» tilføyer videre, at disse guddommelige krefter er en fastslått vitenskapelig kjensgjerning, kaller den en nåde fra Gud, og sier at de er likeså virkelige som damp og elektrisitet.

Denne bok er betydningsfull som ett av tegnene på den tid vi lever i, for på hver side møter vi ordet psykisk i forbindelse med religiøse lærdommer, og ofte fra bekjennende kristne ledere.

F. eks. skriver erkebiskopen i Caledonia: «En stor oppdagelse er gjort i den psykiske verden. Våre psykiske ånder er ikke bundet ved materielle bånd til et bestemt sted, men de kan forene seg med andre ånder, enten de er i legemet eller utenfor legemet. Det er åndens samfunn.» Videre skriver han: «Nå til dags lærer disiplene gjennom psykologien å rette sine øyne på Kristus i hans karakters godhet og hans ånds makt, og gjennom dette fullkomne menneske når de til forening med den evige Gud. Mennesket eier et individuelt sinn, og på samme tid er det en del av det universale sinn, og enhver menneskelig ånd, skjønt den eier personlige egenskaper, er dog samtidig en del av den universale ånd . . .»

Gjennom disse og lignende sitater fra den litteratur som spres verden over, ser vi hvor lett det åndelige og det psykiske kan forveksles. Vi vil ennå en gang betone forskjellen mellom sjel og ånd, slik som Skriften åpenbarer den for oss. Ordet psykisk stammer fra det greske ord «psyke», som i vår Bibel er oversatt ca. 40 ganger med «liv» og ca. 50 ganger med «sjel». Ifølge leksikonet betyr det animalsk liv eller den animalske natur, og det forklarer sjelen således: «Personligheten når den beherskes av det naturlige liv.»

Bibelen sier oss klart at det første menneske, som ble gjort til en levende sjel, var av jord, jordisk, og det annet menneske er av himmelen, 1. Kor. 15, 47 - 48.

At psyke er imot ånden, ser vi klart i 1. Kor 2, 14: «Men et naturlig (sjelelig) menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig.»

Den psykiske kraft, som spiller en så stor rolle i våre dager, er altså ikke ånd, for den tilhører menneskets falne natur, og er åpen for påvirkning fra åndsmaktene i luften.

Det er sannsynlig at de psykiske krefter eller sjelskrefter bare kan utvikles fullt ut ved overnaturlig makt, og denne makt blir etter fallet utøvet av Satan, ikke av Gud. Er det så, løses mange gåter om noen av Guds barns overnaturlige erfaringer, som har brakt undren og forvirring blant de troende. Dette forklarer hvorfor en dåp med Åndens kraft, som man holdt for guddommelig, hos mange i utviklingen endte med en dominerende overpersonlighet, i stedet for ydmykhet, kjærlighet til sjeler og utslettelse av selvet.

Fra alle sider lyder det: «Du må utvikle din personlighet.» «Du må styrke din vilje.» Men hva sier Jesus? Den som ikke tar sitt kors opp og forsaker alt og mister endog sitt eget liv, ja, hater seg selv (sin sjel) . . «er meg ikke verd». «Den som elsker sitt liv (psyke),» sier Herren, «mister det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv » Joh. 12, 25.

Dette viser oss at vårt naturlige, sjelelige liv skal nedlegges, ikke utvikles. Det skal gis hen på korset, holdes i døden og ute av virksomhet, for å gi rom for det høyere liv fra Gud, den livgivende Ånd.

Så ser vi da at Kristi kors, ikke det bokstavelige på Golgata, men det usynlige kors han bar på sin jordevandring, nemlig det å fornekte seg selv, er og blir prøvestenen på om et menneske påvirkes av Guds Ånd eller av selvet eller av falne makter. Ettersom overnaturlige krefter kan gjøre de skjulte sjelelige evner i mennesket virksomme, bør et Guds barn aldri anta noen åpenbarelse av krefter som om de kommer fra Gud, når de ikke leder ham nærmere inn i døden med Kristus, inn i selvets død. Han bør prøve åndene, om de er av Gud, ved å spørre om det er korsets vei. Er det motsatte tilfelle og fører til at selvet blir sterkt og utøver en tvingende innflytelse på andre, da er han i fare og må søke inn til korsets Herre, og la Guds ords lys og sannhet utføre sin rensende og adskillende kraft. Bare dette å ta sitt kors og følge Jesus etter, er den sikre vei som fører nærmere Gud.

Noen sjelelige etterligninger av åndelige sannheter.

Den onde prøver å etterligne enhver ekte virkning av Guds Ånd ved å lage et sidestykke i det sjelelige. F.eks. er den sanne kjærlighet virket av Gud, noe helt annet enn den sjelelige eller naturlige kjærlighet, som består i følelser, for den skyr lidelser, skatter jordisk gunst og fordrer gjenkjærlighet. Den viser seg især kraftig i familie- og vennskapsbånd. I dens høyeste standard åpenbarer den en stor interesse for avhjelpe den menneskelige elendighet og befordre det almene vel. Alt dette kan godt være forenet med et dyptliggende hat til Guds sannhet.

Den guddommelige kjærlighet derimot, som er virket av Guds Ånd, ytrer seg ved egenskaper av en helt annen art. Det er en kjærlighet til Gud og et resultat av Guds egen kjærlighet, fordi mennesket har sett og erkjent at Gud elsket oss først, 1. Joh. 4, 19.

Mens den sjelelige kjærlyghet kan foregi at den elsker skaperen i skapningen, så viser den åndelige kjærlyghet seg i at man elsker skapningen for skaperens skyld. Den sjelelige kjærlyghet kan for tilsynelatende å fremme andres vel, ofre Guds sannhet, mens den åndelige kjærlyghet gleder seg i bevisstheten om at skapningen gjennom sin skapers godhet vil oppnå sitt evige vel. Åndelig kjærlyghet er først og fremst kjærlyghet til sannheten og kjærlyghet til andre for sannhetens (Guds) skyld.

Den sjelelige kjærlyghet, som ser åndelig ut, kan kjennes på at Guds kjærlyghet hos den kommer i annen rekke.

Den åndelige kjærlyghets hovedkjennetegn er at den holder fast ved Guds sannhet og Guds vilje på bekostning av alle andre hensyn.

Den sjelelige kjærlyghet kan ytre seg i anstrengelse for å forlike Guds ord med den oppfatning som er alminnelig anerkjent i verden, og å forsvare menneskers meninger om denne, selv om det er imot Guds ord. Men den kjærlyghet som har sitt utspring fra Gud, forsvarer Skriften, selv om han skal bli misforstått, og han sier: «Gud er sanndru, men hvert menneske er en løgner,» Rom. 3, 4.
